

1^ο ΟΛΟΗΜΕΡΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΣΤΑΚΟΥ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

Ευρώπη... σαν παραμύθι!

ΜΑΘΑΙΝΩ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗ ΕΝΩΣΗ
ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΜΥΘΟΥΣ, ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΚΑΙ ΛΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

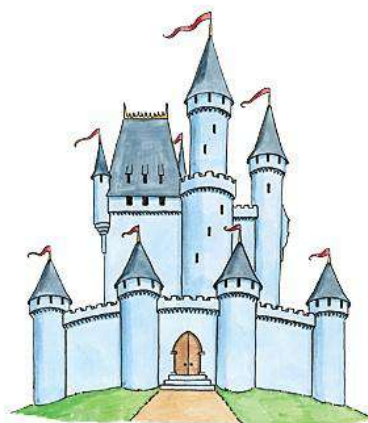

TEACHERS FOR EUROPE 2016-2017

Το project αυτό αφιερώνεται
στους μαθητές του Β2 τμήματος
του Δημοτικού Σχολείου Αστακού Αιτωλοακαρνανίας
που ταξίδεψαν στην Ευρώπη
μέσα από τα παραμύθια και τους μύθους
από τον Ιανουάριο έως και τον Απρίλιο του 2017

Θοδωρής Μπόνης
Κωνσταντίνα Παπατρέχα
Παρασκευάς Παρασκευάκης
Όλγα Ρηγάλου
Γεράσιμος Ρουσάι
Αντόνιο Σελαμάι
Ορέστης Σούλι
Εύη (Ευρώπη) Σούρλα
Ζώης Σταύρου
Μαρία Σφαέλου
Νίκος Τζιόβας
Φώτης Τριανταφυλλόπουλος
Ιωάννα Τσάρκου
Αλέξανδρος Χαβαλές

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. "Μια ακατάδεχτη βασιλοπούλα", παραμύθι από τη Δανία
2. "Η μαγική χύτρα", παραμύθι από τη Σουηδία
3. "Το Βασίλειο της Τύχης", παραμύθι από την Ισπανία
4. "Τσίκο Πετρίλο", παραμύθι από την Ιταλία
5. "Ο γάμος της βατραχίνας", παραμύθι από την Αυστρία
6. "Η θεία Φτώχεια", παραμύθι από την Πορτογαλία
7. "Το βασιλόπουλο και η ραφτοπούλα", παραμύθι από τη Γαλλία
8. "Το χρυσό κορίτσι", παραμύθι από τη Βουλγαρία
9. "Ο Δράκος της Κρακοβίας", παραμύθι από την Πολωνία
10. "Το παραμύθι του Κράκονος", παραμύθι από την Τσεχία
11. "Ο μαχητικός ψαράς", παραμύθι από τη Λετονία
12. "Η αρπαγή της Ευρώπης", αρχαίος μύθος από την Ελλάδα

Ας ταξιδέψουμε, λοιπόν!

ΜΙΑ ΑΚΑΤΑΔΕΧΤΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

Κάποτε ζούσε στην Αγγλία ένας βασιλιάς που είχε μια πολύ όμορφη κόρη. Όση όμως ήταν η ομορφιά της, άλλος τόσος ήταν ο κομπασμός και ακαταδεξιά της. Πίστευε ότι η ίδια ήταν το παν και οι άλλοι τίποτα. Με τέτοια ομορφιά ασφαλώς δεν της έλειπαν οι προτάσεις για γάμο. Ανάμεσα σ' αυτούς που την είχαν ερωτευτεί ήταν και ο νεαρός πρίγκιπας της Δανίας, ο οποίος είχε ορκιστεί ότι δεν θα ησύχαζε αν δεν κατακτούσε την καρδιά της. Στην πρότασή του για γάμο η υπεροπτική πριγκίπισσα απάντησε ότι θα προτιμούσε να τριγυρίζει ζητιανεύοντας παρά να παντρευτεί τον πρίγκιπα της Δανίας. Αυτός, όσο κι αν απογοητεύθηκε από την πρώτη κρούση, δεν εγκατέλειψε. Της έστειλε σαν δώρο έξι κάτασπρα άλογα που έκαναν μεγάλη εντύπωση στον Άγγλο βασιλιά. Αλλά, την ίδια νύχτα, η πριγκιποπούλα έβαλε να τους κόψουν τις μακριές χაίτες, να λερώσουν το κάτασπρο τρίχωμά τους και να τα στείλουν πίσω στον επίδοξο μνηστήρα με την απάντηση ότι θα προτιμούσε να γνέθει σ' όλη της τη ζωή παρά να γίνει γυναίκα του.

Το πριγκιπόπουλο δεν σταμάτησε να επιμένει. Ζήτησε να ναυπηγήσουν το πιο όμορφο ιστιοφόρο που είχε γίνει ποτέ και το έστειλε δώρο στη βασιλοπούλα. Το καράβι έκανε τρομερή εντύπωση στην Αγγλία, αλλά δεν μαλάκωσε την καρδιά της πριγκίπισσας: έβαλε ανθρώπους της και βούλιαξαν το καράβι, αφού είχαν απομακρύνει το πλήρωμα, το οποίο έστειλαν στο βασιλόπουλο με την απάντηση ότι προτιμά να κάνει λάντζα σ' όλη της τη ζωή παρά να τον παντρευτεί.

Οι απανωτές αρνήσεις της έκαναν πιο επίμονο το βασιλόπουλο. Αυτή τη φορά ντύθηκε ρούχα ζητιάνου και, μετά από μέρες ταξίδι, έφτασε στην Αγγλία, κατευθύνθηκε στο παλάτι και ζήτησε δουλειά στον στάβλο. Του ανέθεσαν να ποτίζει τα ζώα.

Την πρώτη κιόλας μέρα που οδήγησε ένα-ένα τα ζώα στην ποτίστρα είδε τη βασιλοπούλα στο παράθυρο. Έβγαλε από τον κόρφο του ένα χρυσό χαλινάρι και το πέρασε στο κεφάλι του αλόγου. Η βασιλοπούλα είδε το θαυμαστό χαλινάρι και ζήτησε από ένα υπηρέτη της να πάει να το αγοράσει από το ζητιάνο. Εκείνος απάντησε στον υπηρέτη:

— Δεν το πουλώ, αλλά μπορώ να της το δώσω δωρεάν αν μου απαντήσει σωστά σε ένα αίνιγμα.

Η βασιλοπούλα θύμωσε πολύ με το θράσος του ζητιάνου και είπε ότι δεν απαντά ποτέ σε ερωτήσεις, πολύ περισσότερο όταν προέρχονται από ζητιάνο.

— Δεν πειράζει, είπε αυτός στον υπηρέτη που μετέφερε τα μηνύματα. Φαίνεται ότι η πριγκίπισσά σου δεν θέλει αρκετά το χρυσό χαλινάρι.

Δεν ξέρουμε πραγματικά πόσο πολύ το επιθυμούσε η ακατάδεχτη πριγκίπισσα, αλλά μόνο ότι κάποιος της αρνήθηκε κάτι, την έκανε να το θέλει πολύ περισσότερο. Αναγκάστηκε να δεχτεί τον όρο του ζητιάνου και ζήτησε να ακούσει το αίνιγμα.

— Είναι ο ουρανός γαλάζιος, πριγκίπισσα;

— Ορίστε; έκανε αυτή έκπληκτη. Αυτό το θεωρείς αίνιγμα; Ναι, ασφαλώς.

Εκείνος τη συνεχάρη για την απάντησή της και της έδωσε το χρυσό χαλινάρι.

Την άλλη μέρα ο ζητιάνος οδηγούσε τα βόδια στην ποτίστρα. Τα έσπρωχνε με μια χρυσή βουκέντρα. Η πριγκίπισσα τον είδε πάλι και ζήτησε να αγοράσει τη χρυσή βουκέντρα. Αυτός της είπε ότι θα της την χαρίσει αν του απαντήσει σωστά σε ένα αίνιγμα. «Τώρα θα με ρωτήσει αν το γάλα είναι άσπρο!» σκέφτηκε ειρωνικά η βασιλοπούλα. Συμφώνησε και εκείνος τη ρώτησε:

— Είναι το γρασίδι πράσινο, πριγκίπισσα;

— Ναι, ασφαλώς, είπε αυτή.

Εκείνος τη συνεχάρη για την απάντησή της και της έδωσε τη χρυσή βουκέντρα.

Την επόμενη μέρα η ιστορία επαναλήφθηκε με τον ζητιάνο να έχει ένα χρυσό μαστίγιο.

Πάλι αυτή θέλησε να το αγοράσει και ξανά εκείνος της ζήτησε να απαντήσει πρώτα σε μια ερώτηση. Η βασιλοπούλα σκέφτηκε ειρωνικά ότι μάλλον θα τη ρωτήσει αν τα πορτοκάλια είναι πορτοκαλί.

— Μπορώ να απαντήσω από τώρα στην ερώτησή σου, είπε με φανερότατο κομπασμό. Ναι, ασφαλώς –αυτή είναι η απάντησή μου.

— Σκόπευα να αλλάξω λίγο την ερώτησή μου αυτή τη φορά, υψηλοτάτη και να σε ρωτήσω: «Θέλεις να με παντρευτείς, πριγκίπισσα;». Χαίρομαι που δέχτηκες κιόλας!

— Θα αστειεύεσαι βέβαια! έβαλε οργισμένη τις φωνές αυτή. Εγώ να παντρευτώ έναν ζητιάνο όταν έχω πει όχι σε πρίγκιπες! Αυτό δεν θα συμβεί ποτέ!

Ο βασιλιάς άκουσε τις φωνές της και όταν έμαθε τα συμβάντα της είπε αυστηρά:

— Δεν υπάρχει περίπτωση να επιτρέψω σε οποιονδήποτε υπήκοό μου να μην κρατήσει τον λόγο του, πολύ περισσότερο στην κόρη μου!

Τους πάντρεψε την ίδια στιγμή και τους έδωσε από το παλάτι.

Πέρασαν την πρώτη νύχτα του γάμου τους σ' ένα φτωχικό πανδοχείο, αυτός ντυμένος ζητιάνος, εκείνη πριγκίπισσα.

— Αν δεν θες να νιώθεις αστεία δίπλα μου, της είπε κάποια στιγμή, είναι καλύτερα να δώσεις το μεταξένιο φουστάνι και τα κροκοδειλέ παπούτσια στην κόρη του πανδοχέα και να πάρεις κάτι πιο άνετο για τον δρόμο.

Το άλλο πρωί πήραν πάλι τον δρόμο και τώρα η πριγκίπισσα φορούσε ντρίλινο φουστάνι, χωριάτικο πανωφόρι και χοντροκομμένα παπούτσια. Ρίχνοντας μια ματιά στον σύζυγό της για πρώτη φορά παρατήρησε ότι δεν ήταν ούτε γέρος, ούτε άσχημος, μάλιστα της φάνηκε σχεδόν συμπαθητικός.

— Ξέρω ότι η πριγκίπισσά μου δεν είναι μαθημένη στην οδοιπορία, κυρίως ντυμένη με τέτοια ρούχα και φορώντας αυτά τα χοντροπάπουτσα. Αν βαδίζω πολύ γρήγορα ας μου πει να μην την

κουράζω, της είπε με μια έκφραση που της φάνηκε τρυφερή. Το ίδιο βράδυ μπήκαν σε ένα καράβι και έφυγαν για τη Δανία. Εκεί ο άντρας νοίκιασε ένα σπιτάκι κοντά στο παλάτι και ζήτησε δουλειά σαν ξυλοκόπος. Η γυναίκα του βρήκε δουλειά στη βασιλική κουζίνα.

— Και υποτίθεται ότι κάποτε με είχε ζητήσει για γυναίκα του ο πρίγκιπας της Δανίας κι εγώ του είχα αρνηθεί! έκανε μονολογώντας εκείνη.

— Ορίστε; Δεν καταλαβαίνω τι εννοείς, αλλά τώρα πρέπει να δουλέψουμε σκληρά για να τα βγάλουμε πέρα.

Πράγματι δούλευαν πολύ σκληρά. Το βράδυ η άμαθη πριγκίπισσα ερχόταν στο σπίτι κατακουρασμένη.

Κάποια μέρα είπε στον άντρα της:

— Έμαθα ότι τις μέρες αυτές παντρεύεται ο πρίγκιπας με τη Ρωσίδα πριγκίπισσα Τατιάνα. Επειδή το καράβι της έπεσε σε κακοκαιρία και θα καθυστερήσει είπαν ότι ψάχνουν για μια κοπέλα για να προβάρει το νυφικό της. Λες να πάω για να σπάσει λίγο η μονοτονία;

— Όπως θες, της είπε εκείνος. Αν έχεις το ίδιο σώμα με τη Ρωσίδα πριγκίπισσα μπορεί να σου δώσουν και κάποιο δώρο.

Την άλλη μέρα περίμενε στη σειρά με εκατοντάδες άλλες κοπέλες που ήθελαν να μπορούν κάποτε να λένε ότι είχαν προβάρει το νυφικό της Τατιάνας, της Ρωσίδας πριγκίπισσας και μελλοντικής βασίλισσάς τους. Μόλις τη μέτρησε ο μόδιστρος ενθουσιάστηκε.

— Νομίζω ότι έχεις το πιο κατάλληλο σώμα. Ταιριάζει απόλυτα με τα μέτρα που μου έδωσε ο πρίγκιπας!

Έτσι η Αγγλίδα δούλεψε όλη τη μέρα προβάροντας το νυφικό. Το απόγευμα της είπε ο υπεύθυνος για την τελετή:

— Η πριγκίπισσα θα αργήσει περισσότερο απ' ό,τι πιστεύαμε. Πρέπει να κάνουμε γενική πρόβα της εκδήλωσης για να ξέρει καθένας τον ρόλο του. Εσύ θα παίζεις τον ρόλο της πριγκίπισσας.

Έξι θαυμάσια άσπρα άλογα έσερναν την άμαξα στην οποία οδήγησαν σε λίγο την Αγγλίδα, ενώ το πριγκιπόπουλο ήταν ήδη στη θέση του. Καθώς έκαναν την πρόβα, πέρασαν μπροστά από την καλύβα τους. Με έκπληξη είδε ότι το σπίτι τους είχε πάρει φωτιά και ήταν ένας σωρός κάρβουνα και στάχτες.

— Ο άντρας μου ίσως ήταν μέσα στο σπίτι! έβαλε τις φωνές.

Πήδηξε από την άμαξα και προσπάθησε να τρέξει προς το σπίτι, αλλά το μόνο που κατάφερε, με το μακρύ νυφικό που φορούσε, ήταν να σκοντάψει και να βρεθεί ξαπλωμένη στο χώμα.

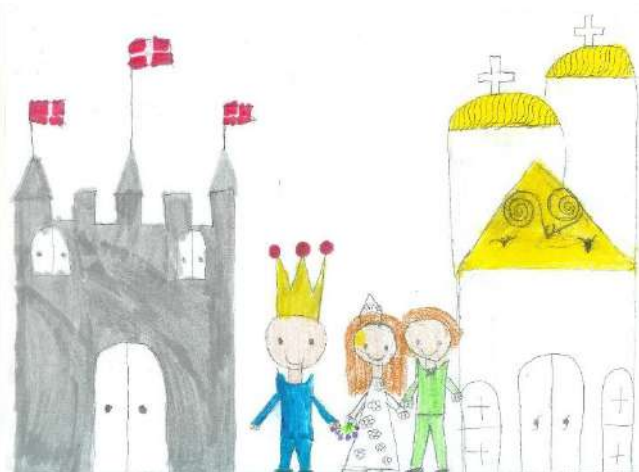
— Αυτός ο φουκαράς ξυλοκόπος είναι άντρας σου; ρώτησε έκπληκτος ο πρίγκιπας. Δεν θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ ότι μια πανέμορφη κοπέλα σαν εσένα θα παντρευόταν έναν ανεπρόκοπο σαν αυτόν!

— Ο άντρας μου δεν είναι ανεπρόκοπος! φώναξε νευριασμένη η κοπέλα. Αν είναι κάποια ανεπρόκοπη αυτή είμαι εγώ. Αλλά τον αγαπάω και δεν θα τον αφήνα ακόμα κι αν μου πρότεινες να γίνω πραγματική νύφη στη θέση της Ρωσίδας σου και να σε παντρευτώ!

— Δεν χρειάζεται να με ξαναπαντρευτείς! της είπε εκείνος και ξεκόλλησε το ψεύτικο μουστάκι του, έβγαλε την περούκα του και έγινε πάλι ο άντρας της!

Αυτή, σε μια στιγμή, τα κατάλαβε όλα. Τον αγκάλιασε, του ζήτησε συγγνώμη και του είπε ότι πάντα θα τον αγαπά είτε πρίγκιπας είναι, είτε ζητιάνος.

Και, πραγματικά, ήταν μια από τις καλύτερες βασίλισσες που πέρασαν από τη χώρα.

Η ΜΑΓΙΚΗ ΧΥΤΡΑ

Αυτή είναι η ιστορία μια παλιάς χύτρας για βραστό. Μια μέρα, λίγο πριν από τα Χριστούγεννα, ένας φτωχός γερο-γεωργός και η γυναίκα του αποφάσισαν πως έπρεπε να πουλήσουν την τελευταία τους αγελάδα, αφού δεν τους είχαν μείνει καθόλου λεφτά, ούτε και φαγητό στο ντουλάπι. Καθώς ο γεωργός περπατούσε λυπημένος προς το παζάρι, συνάντησε στον δρόμο ένα παράξενο ανθρωπάκι. Είχε μια μακριά λευκή γενειάδα που έφτανε μέχρι τα πόδια του, που ήταν γυμνά, και φορούσε ένα τεράστιο μαύρο καπέλο, που από κάτω του ο αγρότης έβλεπε μόνο τη φωτεινή λάμψη των ματιών του. Στο χέρι του κουβαλούσε μια παλιά χύτρα για βραστό. «Όμορφη φαίνεται η αγελάδα σου», είπε το παράξενο ανθρωπάκι. «Την πουλάς;»

«Ναι», είπε ο γεωργός. «Ωραία, λοιπόν, θα την αγοράσω», δήλωσε ο παράξενος άντρας, αφήνοντας με κρότο κάτω τη χύτρα του. «Θα σου δώσω αντάλλαγμα για την αγελάδα σου αυτή τη χύτρα για βραστό!» Ο γεωργός κοίταξε την παλιά χύτρα για βραστό και μετά την όμορφη αγελάδα του. Ήταν έτοιμος να πει, «Όχι, βέβαια!» όταν μια φωνούλα ψιθύρισε, «Πάρε με! Πάρε με!» Ο γεωργός ξαφνιάστηκε. Θεέ μου, του αρκούσε η φτώχεια του, δεν χρειαζόταν ν' ακούει και παράξενες φωνές. Άνοιξε ξανά το στόμα του για να πει, «Όχι, βέβαια!» όταν άκουσε ξανά τη φωνούλα: «Πάρε με! Πάρε με!» Ο γεωργός κατάλαβε αμέσως πως πρέπει να ήταν μαγική χύτρα και επειδή ήξερε πως δεν τα βάζεις με τις μαγικές χύτρες, είπε πολύ γρήγορα στον παράξενο ανθρωπάκο, «Σύμφωνοι!» και του έδωσε την αγελάδα. Έσκυψε να πάρει τη χύτρα και όταν κοίταξε ξανά προς τα πάνω, ο παράξενος ανθρωπάκος είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς. Ο γεωργός ήξερε πως πολύ δύσκολα θα εξηγούσε στη γυναίκα του πώς έγινε κι αντάλλαξε την πολύτιμη αγελάδα τους με μια παλιά χύτρα για βραστό.

Πράγματι, η γυναίκα θύμωσε πολύ και άρχισε να γκρινιάζει, όταν μια φωνή ακούστηκε από τη χύτρα: «Πάρε με μέσα, καθάρισέ με, γυάλισέ με και θα δεις αυτό που πρέπει να δεις!» Η γυναίκα του γεωργού ξαφνιάστηκε, αλλά έκανε αυτό που είχε ακούσει. Έπλυνε τη χύτρα μέσα κι έξω και μετά τη γυάλισε, μέχρι που έγινε σαν καινούρια. Πριν καλά-καλά τελειώσει, η χύτρα πήδηξε από το τραπέζι και βγήκε κατευθείαν έξω από την πόρτα. Ο γεωργός και η γυναίκα του κάθισαν δίπλα στη φωτιά, κοιτάζοντας αμίλητοι ο ένας τον άλλο. Δεν είχαν χρήματα, δεν είχαν αγελάδα, ούτε φαγητό και τώρα φαινόταν πως δεν είχαν καν τη μαγική τους χύτρα. Λίγο πιο κάτω από το σπίτι του φτωχού γεωργού ζούσε ένας πλούσιος άνθρωπος. Ήταν ένας εγωιστής που περνούσε όλο τον καιρό του τρώγοντας τεράστια γεύματα και μετρώντας τα χρήματά του. Είχε πολλούς υπηρέτες, ανάμεσά τους και μια μαγείρισσα που εκείνη την ώρα βρισκόταν στην κουζίνα φτιάχνοντας τη χριστουγεννιάτικη πουτίγκα. Η πουτίγκα ήταν γεμισμένη με δαμάσκηνα, σταφίδες, αμύγδαλα κι ένας θεός ξέρει τι άλλο. Φαινόταν τόσο μεγάλη που η μαγείρισσα συνειδητοποίησε πως δεν είχε αρκετά μεγάλη χύτρα για να τη βράσει. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, η χύτρα του βραστού διέσχισε το κατώφλι. «Χριστός κι Απόστολος!» φώναξε η γυναίκα. «Τα πνεύματα πρέπει να μου έστειλαν αυτή τη χύτρα ακριβώς στην ώρα για να φτιάξω την πουτίγκα μου», και έριξε την πουτίγκα μέσα στη χύτρα. Αμέσως μόλις η πουτίγκα έπεσε στον πάτο της χύτρας με έναν πολύ όμορφο ήχο, η χύτρα πήδηξε ξανά

έξω από την πόρτα. Η μαγείρισσα έβγαλε μια δυνατή στριγκλιά, αλλά όταν όρμησαν στην κουζίνα ο μπάτλερ, ο τραπεζοκόμος, η σερβιτόρα και το αγόρι που σκάλιζε τον κήπο, η χύτρα είχε εξαφανιστεί από τα μάτια τους. Στο μεταξύ, η χύτρα του βραστού κατηφόριζε το δρομάκι για το σπίτι του φτωχού γεωργού. Ο γεωργός και η γυναίκα του χάρηκαν που είδαν ξανά τη χύτρα και ευχαριστήθηκαν ακόμη περισσότερο όταν ανακάλυψαν την υπέροχη πουτίγκα. Η γυναίκα την ετοίμασε και τους έφτασε για τρεις μέρες. Έτσι, τελικά, πέρασαν χαρούμενα Χριστούγεννα, καθώς η παλιά χύτρα του βραστού καθόταν ήσυχα δίπλα στη φωτιά.

Κύλησαν οι μέρες, ήρθε η άνοιξη και η χύτρα καθόταν ακόμη ήσυχα δίπλα στη φωτιά. Κι έπειτα, μια μέρα, η χύτρα περπάτησε ξαφνικά προς τη γυναίκα του γεωργού και της είπε: «Καθάρίσέ με, γυάλισέ με και θα δεις αυτό που πρέπει να δεις». Έτσι, η γυναίκα του γεωργού γυάλισε τη χύτρα μέχρι που έγινε λαμπερή σαν καινούρια. Τη στιγμή που τελείωσε, η χύτρα πήδηξε από το τραπέζι και βγήκε κατευθείαν έξω από την πόρτα. Θα θυμάσαι πως ο πλούσιος άντρας χαιρόταν πολύ να μετράει τα λεφτά του. Καθόταν εκεί, στο μεγάλο σαλόνι του, με στοίβες από χρυσές γκινέες και ασημένια νομίσματα επάνω στο τραπέζι και μεγάλα φουσκωμένα σακούλια με λεφτά στο πάτωμα, δίπλα στα πόδια του. Αναρωτιόταν πού θα έκρυβε τα χρήματά του, όταν μπήκε μέσα η χύτρα. Στο μεταξύ, η μαγείρισσα, επειδή φοβόταν πολύ τον θυμό του πλούσιου ανθρώπου, δεν του είχε πει για τη χύτρα που έκλεψε τη χριστουγεννιάτικη πουτίγκα, έτσι όταν αυτός είδε τη χύτρα χάρηκε πολύ. «Για φαντάσου!» φώναξε. «Τα πνεύματα μου έστειλαν αυτή τη χύτρα ακριβώς την κατάλληλη στιγμή για να φυλάξω τα λεφτά μου», και πέταξε αρκετά σακούλια με χρήματα μέσα στη χύτρα. Αμέσως μόλις τα σακούλια έπεσαν στον πάτο με ένα πολύ γλυκό «γκλινγκ», η χύτρα κίνησε ξανά και βγήκε από το δωμάτιο. Ο πλούσιος

άντρας φώναζε και τσίριζε, αλλά μέχρι να φτάσει ο αμαξάς, ο υπηρέτης του και ο ιπποκόμος στο μεγάλο σαλόνι, η χύτρα δεν φαινόταν πουθενά. Κατηφόριζε στο δρομάκι για το σπίτι του γεωργού. Αυτός και η γυναίκα του χάρηκαν που είδαν ξανά τη χύτρα και ευχαριστήθηκαν ακόμη περισσότερο όταν ανακάλυψαν τα σακούλια με το χρυσό και το ασήμι. Ακόμη κι όταν αγόρασαν μια καινούρια αγελάδα, υπήρχαν μέσα αρκετά χρήματα για να ζήσουν το υπόλοιπο της ζωής τους.

Όσο για την παλιά χύτρα του βραστού, αυτή καθόταν ήσυχα δίπλα στη φωτιά για πολλά, πολλά χρόνια. Κι ύστερα, μια μέρα, βγήκε ξαφνικά από την πόρτα. Κατηφόρισε στον δρόμο μέχρι που δεν φαινόταν πια και ο γεωργός και η γυναίκα του δεν την ξαναείδαν ποτέ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Μια φορά κι έναν καιρό στην πλατεία ενός μικρού χωριού φάνηκε ένας ταξιδιώτης. Ήταν κατασκονισμένος και κατάκοπος. Τα ρούχα του ήταν κουρελιασμένα· έσερνε τα πόδια του σαν να είχε βαδίσει μέρες ολόκληρες χωρίς σταματημό. Τα παιδιά που έπαιζαν εκεί γύρω τον περικύκλωσαν γεμάτα περιέργεια. Τον ρώτησαν από πού έρχεται, ενώ εκείνος, ζήτησε ένα ποτήρι νερό, σκούπισε τον ιδρώτα του, αναστέναξε και είπε:

«Έρχομαι από το Βασίλειο της Τύχης, τον πιο παράξενο τόπο της γης ολόκληρης. Στα ποτάμια του ρέει χρυσάφι· τα δέντρα έχουν ασημένια φύλλα. Τα σπίτια είναι φτιαγμένα από χρυσό, τα τείχη από καθαρό ασήμι και τα κανόνια, αντί για μπάλες, ρίχνουν διαμαντόπετρες. Οι δρόμοι είναι στρωμένοι με χρυσά νομίσματα και οι πέτρες στα χωράφια είναι μπριλάντια μεγάλα σαν καρύδια».

Τα παιδιά τον κοίταζαν με ανοιχτό το στόμα, ανίκανα να πιστέψουν ότι υπάρχει τέτοιο μέρος στον κόσμο.

«Το κακό όμως είναι», συνέχισε ο ταξιδευτής, «ότι το μονοπάτι που οδηγεί στο Βασίλειο είναι κακοτράχαλο και δύσβατο και οι περισσότεροι το εγκαταλείπουν στα μισά...»

Ο Ενρίκε το πιο έξυπνο και το πιο ζωηρό αγόρι του χωριού, είχε εντυπωσιαστεί περισσότερο απ' όλους.

«Ξέρεις τον δρόμο γι' αυτό το μαγεμένο μέρος;», ρώτησε.

«Και βέβαια, γιε μου· όμως δεν θα σε συμβούλευα να δοκιμάσεις».

«Γιατί;»

«Για να φτάσεις στο Βασίλειο υπάρχουν δύο μονοπάτια: το ένα είναι στενό, γεμάτο πέτρες, θάμνους και αγκάθια· αν το διαλέξεις, οι μυτεροί βράχοι θα σου ξεσκίσουν τα πόδια, ένα σωρό άγρια τέρατα θα προσπαθήσουν να σε εμποδίσουν, θα κάνεις δέκα βήματα προς και οκτώ πίσω, κι αν τελικά καταφέρεις να ξεπεράσεις όλα τα εμπόδια, θα φτάσεις στο Βασίλειο γέρος και τσακισμένος, όταν τα πλούτη θα σου είναι άχρηστα πια. Το άλλο, είναι σύντομο και ομαλό, αλλά...».

«Φτάνει, φτάνει!» φώναξε ο Ενρίκε, «δεν χρειάζεται ν' ακούσω τίποτ' άλλο. Δείξε μου το μονοπάτι και θα βρω μόνος μου τα υπόλοιπα».

«Καλά, καλά...», απάντησε ο ταξιδιώτης. «Αφού το θέλεις θα στο δείξω. Όμως θα το μετανιώσεις που δεν με άκουσες ως το τέλος...».

Ο Ενρίκε ανυπομονούσε. Ούτε που χαιρέτησε τον πατέρα και τους φίλους του, κι άρχισε να βαδίζει προς την κατεύθυνση που του είχε δείξει ο ταξιδιώτης. Η καρδιά του πετούσε από ενθουσιασμό στη σκέψη των αμύθητων θησαυρών που τον περίμεναν στο Βασίλειο της Τύχης - γιατί ήταν σίγουρος πως θα κατάφερνε να φτάσει ως εκεί.

Το βράδυ της δεύτερης μέρας έφτασε στις όχθες ενός μεγάλου ποταμού. Δεμένη σ' έναν πάσσαλο ήταν μια βάρκα και πλάι της έστεκε ένας θεόρατος άντρας.

«Καλέ μου άνθρωπε, ξέρεις πού είναι το Βασίλειο της Τύχης;», ρώτησε ο Ενρίκε.

«Από την άλλη πλευρά του ποταμού».

«Μπορείς να με περάσεις απέναντι;».

«Ναι, αλλά πρέπει να με πληρώσεις. Χρήματα έχεις;»

«Αν είχα θα πήγαινα στο Βασίλειο της Τύχης;»

«Τότε θα πρέπει να με πληρώσεις μ' ένα μικρό κομμάτι απ' την καρδιά σου.

Δεν θα πονέσει, θα δεις;».

Ο Ενρίκε ούτε που το σκέφτηκε δεύτερη φορά. Άφησε τον άντρα να του ανοίξει το στήθος και να του πάρει ένα κομματάκι απ' την καρδιά του, κι έτσι βρέθηκε στην απέναντι όχθη... Ήδη μπορούσε να δει από μακριά το Βασίλειο της Τύχης, ν' αστράφτει στο ηλιοβασίλεμα.

Όμως πρόσεξε ότι δεν ανυπομονούσε τόσο να φτάσει, κι ένιωθε ένα παράξενο κενό στο στήθος. Παρ' όλα αυτά συνέχισε να προχωράει. Ούτε εκατό βήματα δεν είχε κάνει, όταν έφτασε σ' ένα στενό πέρασμα ανάμεσα σε δύο βουνά. Τα φρουρούσε ένας άλλος άντρας, ακόμη πιο μεγαλόσωμος από τον πρώτο.

«Μπορώ να περάσω;»

«Αν με πληρώσεις μ' ένα κομμάτι απ' την καρδιά σου...», απάντησε ο φρουρός. Χωρίς να διστάσει, ο Ενρίκε άνοιξε το πουκάμισό του και ο άντρας έκοψε ένα κομμάτι απ' την καρδιά του. Τώρα η πανέμορφη πόλη βρισκόταν κοντά κι άστραφτε τόσο, που μολονότι είχε νυχτώσει, ήταν σαν μέρα μεσημέρι. Όμως ο Ενρίκε την κοίταζε με κάτι σαν αδιαφορία· η λαχτάρα του σαν να είχε σβήσει. Άλλωστε, μπροστά στα μάτια του ανοιγόταν μια τεράστια χαράδρα και γεφύρι δεν φαινόταν πουθενά. Αποκαρδιωμένος, ο Ενρίκε κάθισε σε μια πέτρα σκεπτικός.

Ξαφνικά, άκουσε πλατάγισμα φτερών. Σήκωσε τα μάτια και είδε μπροστά του έναν τεράστιο γύπα.

«Θέλεις να περάσεις; Δώσε μου τότε ένα κομμάτι απ' την καρδιά σου».

«Πάρε όσο θες», είπε ο Ενρίκε και το αρπακτικό άνοιξε με το ράμφος του το στήθος του παιδιού κι έκοψε ένα μεγάλο κομμάτι απ' την καρδιά του. Υστέρα, τον άρπαξε με τα νύχια του και τον κουβάλησε στην άλλη πλευρά της αβύσσου.

Τώρα βρισκόταν μπροστά στις πύλες του Βασιλείου - κι εκεί, όμως, στέκονταν θεόρατοι φρουροί. Άνοιξαν το στήθος του, πήραν ό,τι είχε απομείνει απ' την καρδιά του και στη θέση της έβαλαν μian άλλη, φτιαγμένη από ατσάλι και σκληρή σαν διαμάντι. Τους ξέφυγε μονάχα ένα ελάχιστο κομματάκι αληθινής καρδιάς, που συνέχισε να χτυπάει αδύναμα.

«Επιτέλους, έφτασα», μονολόγησε ο Ενρίκε.

Όμως, τι παράξενο, δεν ένιωθε ούτε έκπληξη ούτε χαρά! Το χρυσάφι τού φαινόταν φτηνό αλουμίνιο, τα πετράδια ψεύτικα στολίδια. Έψαξε να βρει φίλους, όμως κανέναν δεν του έδινε σημασία, γιατί όλοι στο Βασίλειο της Τύχης είχαν ατσάλινη καρδιά. Το ελάχιστο κομματάκι αληθινής καρδιάς μέσα στο στήθος του άρχισε να υποφέρει. Το παιδί ήθελε τώρα να γυρίσει πίσω. Ακολούθησε τον πρώτο δρόμο που βρήκε μπροστά του και γρήγορα βρέθηκε έξω από τη μεγάλη πόλη. Ένωσε ένα σκίρτημα χαράς, που αμέσως πνίγηκε σαν από σιδερένιο χέρι. Όμως τα πόδια του είχαν βγάλει φτερά. Έτρεχε, χωρίς να λογαριάζει τις μυτερές πέτρες και τ' αγκάθια και σε λίγο βρέθηκε στο χωριό του.

Ήταν φτωχός όπως και πριν. Στο στήθος του, η μεταλλική καρδιά δεν τον άφηνε να ανασάνει. Πέρασε το κατώφλι του σπιτιού του, χωρίς να νιώσει καμία χαρά. Ένα χέρι βαρύ πίεζε το στήθος του και τον γέμιζε με αγωνία. Η ψεύτικη καρδιά χτυπούσε μηχανικά, σαν ρολόι: τικ-τακ, τικ-τακ... Τα πρόσωπα των αδελφών του, των φίλων, του πατέρα του, του φαίνονταν ξένα. Τότε, στην πόρτα φάνηκε η μητέρα του.

Όρμησε στο παιδί της, το έσφιξε στην αγκαλιά της κι ένα δάκρυ χαράς κύλησε απ' τα μάτια της κι έπεσε στο στήθος του Ενρίκε. Και τότε, η ατσάλινη καρδιά, σαν να ξεκουρντίστηκε. Άρχισε να χτυπάει ακανόνιστα και ξαφνικά πήδησε έξω από το στήθος του αγοριού, σαν σπασμένο ελατήριο από χαλασμένο ρολόι. Το μικρό κομματάκι είχε ξαναγίνει κανονική καρδιά και ο Ενρίκε ήταν ευτυχισμένος. «Αν είναι ν' αποκτήσουμε πλούτη και να χάσουμε την καρδιά και τα όνειρά μας, καλύτερα να μείνουμε φτωχοί», έλεγε στους φίλους του όταν τον ρώτησαν για το Βασίλειο της Τύχης. Και ρίχτηκε στο παιχνίδι, με έναν ενθουσιασμό που δεν είχε νιώσει ποτέ ως τότε.

ΤΣΙΚΟ ΠΕΤΡΙΛΟ

Ήταν μια φορά ένα ανδρόγυνο από τη Ρώμη, που πάντρεψε τη μονάκριβη κόρη του κι έκανε ένα μεγάλο γλέντι για να το γιορτάσει. Στη μέση του γλεντιού, σώθηκε το κρασί.

«Τρέξε, κόρη μου, στο κελάρι να φέρεις κι άλλο», είπε ο πατέρας.

Η νιόπαντρη κατέβηκε στο κελάρι, έβαλε την μποτίλια κάτω από την κάνουλα και περίμενε να γεμίσει. Όσο περίμενε σκεφτόταν:

«Σήμερα παντρεύτηκα. Σε εννιά μήνες θα αποκτήσω γιο. Θα τον βαπτίσω Τσίκο Πετρίλο, θα τον ντύνω και θα τον στολίζω. Κι ύστερα θα γίνει μεγάλο και τρανό παλικάρι... Αν όμως πάθει κακό; Αν πεθάνει; Αχ, γιόκα μου, αχ παλικάρι μου!...»

κι άρχισε να κλαίει, όπως δεν είχε κλάψει ποτέ ως τότε.

Η κάνουλα έμεινε ανοιχτή και το κρασί κυλούσε και κυλούσε έξω απ' την μποτίλια. Οι καλεσμένοι περίμεναν, αλλά η νύφη πού να φανεί. Έτσι κατέβηκε και η μάνα της να δει τι τρέχει.

«Τι έχεις, κορούλα μου;», ρώτησε ανήσυχη βλέποντάς την πνιγμένη στα δάκρυα. «Αχ, μανούλα μου, σκέφτηκα ότι σήμερα παντρεύτηκα και σε εννιά μήνες θα αποκτήσω γιο, θα τον βαπτίσω Τσίκο Πετρίλο, και θα τον αγαπώ και θα τον φροντίζω, αν όμως πάθει κανένα κακό τι θ' απογίνω;»

«Αχ, φτωχό μου εγγονάκι!», έκανε η μητέρα της νύφης βάζοντας κι αυτή τα κλάματα, ακόμη πιο δυνατά από την κόρη της, ενώ, στο μεταξύ, το κρασί είχε πλημμυρίσει το κελάρι.

Πάνω, οι καλεσμένοι είχαν σταματήσει το τραγούδι. Ο πατέρας της νύφης είχε αρχίσει να ανησυχεί.

«Πάω να δω μήπως πάθανε τίποτα», είπε και κατέβηκε στο κελάρι.

Βρήκε τις δύο γυναίκες αγκαλιασμένες, να χύνουν μαύρο δάκρυ.

«Αχ, αντρούλη μου, αν ήξερες, η κόρη μας θα γεννήσει ένα ωραίο αγοράκι και θα το βαπτίσει Τσίκο Πετρίλο και τι θα απογίνει αν πεθάνει;»

«Αχ τον καημένο, τον πολυαγαπημένο μας Τσίκο Πετρίλο!» Κι άρχισε κι εκείνος να θρηνεί, ενώ το κρασί τούς είχε φτάσει ως τον αστράγαλο.

Οι καλεσμένοι περίμεναν, περίμεναν, κανένας όμως δεν εμφανιζόταν. Τότε αποφάσισε να κατεβεί στο κελάρι κι ο γαμπρός.

«Καλά, τι πάθατε και κλαίτε σαν μωρά;», ρώτησε τα πεθερικά και τη γυναίκα του, καθώς τσαλαβουτούσε στο χυμένο κρασί.

«Κλαίμε τον γιόκα σου, τον Τσίκο Πετρίλο...»

Όταν ο γαμπρός κατάλαβε τι του έλεγαν, θύμωσε, θύμωσε πάρα πολύ.

«Μα πώς γίνεται να είστε τόσο ανόητοι, φεύγω αυτή τη στιγμή, κι εσύ, αγαπημένη μου, δεν θα με ξαναδείς, εκτός κι αν στα ταξίδια μου συναντήσω τρεις ανθρώπους πιο κουτούς από σένα και τους γονείς σου!»

Κατέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά και βρόντηξε με θόρυβο πίσω του την πόρτα, αφήνοντας σύζυλους νύφη, πεθερικά και καλεσμένους.

Δρόμο παίρνει, δρόμο αφήνει, φτάνει σ' ένα ποτάμι, όπου ένας άνθρωπος προσπαθούσε με μια τσουγκράνα να ξεφορτώσει μια βάρκα γεμάτη φουντούκια.

«Τι κάνεις εκεί, άνθρωπέ μου;», τον ρωτάει.

«Τόσες ώρες παλεύω και δεν έχω καταφέρει να πιάσω ούτε ένα».

«Μα φυσικά! Γιατί δεν δοκιμάζεις με το φτυάρι;»

«Το φτυάρι ε; Ούτε που μου πέρασε απ' το μυαλό!».

«Να ο ένας, αυτός είναι ακόμα πιο κουτός από τη γυναίκα μου και την οικογένειά της».

Συνέχισε τον δρόμο του, κι έφτασε στις όχθες μιας λίμνης. Εκεί, ένας αγρότης προσπαθούσε να ποτίσει τις αγελάδες του μ' ένα κουταλάκι.

«Τι στο καλό κάνεις εκεί;»

«Τρεις ώρες προσπαθώ να σβήσω τη δίψα τους και δεν τα καταφέρνω».

«Και γιατί δεν αφήνεις τα ζώα σου να βάλουν τη μουςούδα τους στο νερό;»

«Τι ωραία ιδέα! Ποτέ δεν θα μπορούσα να τη σκεφτώ!»

«Να κι ο δεύτερος!»

Λίγο πιο κάτω, βλέπει μια γυναίκα σκαρφαλωμένη σε μια μουριά, να κρατάει ένα ζευγάρι παντόφλες.

«Τι κάνεις εκεί πάνω, καλή μου γυναίκα;»

«Περιμένω τον άντρα μου, παιδί μου, πέθανε το πρωί και ο παπάς μου είπε ότι πήγε στον Παράδεισο. Έφερα τις παντόφλες του, να τις φορέσει τώρα που θα γυρίσει για το βραδινό».

«Να και η τρίτη!», σκέφτηκε ο γαμπρός. Και ξαναγύρισε στο σπίτι του ευτυχισμένος, γιατί, όπως λένε, πάντα υπάρχουν και χειρότερα.

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΒΑΤΡΑΧΙΝΑΣ

Ένας τυροκόμος και η γυναίκα του που είχαν πάει για περίπατο στους λόφους, βρήκαν μια μικρή βατραχίνα μέσα σ' ένα εντελβάις.

"Πάντα ήθελα μια κόρη", είπε η γυναίκα. "Θα μεγαλώσω αυτή τη βατραχίνα σα να ήτανε παιδί μου και θα την ονομάσω Καταρίνα".

Το πλασματάκι, περνούσε καλά στο σπίτι του αγρότη. Έμαθε να μιλάει, να διαβάζει, ακόμη και να τραγουδάει. Είχε μια φωνή τόσο όμορφη, που όλοι τρελαίνονταν να την ακούν.

Κάποιο απόγευμα, ένας πρίγκιπας έτυχε να περνάει από το αγρόκτημα. Άκουσε τη βατραχίνα που τραγουδούσε από το δωμάτιό της και αμέσως μαγεύτηκε.

"Είναι η κόρη σας αυτή που ακούω;" ρώτησε τον αγρότη, που έπηξε το βούτυρο στο κατώφλι. "Μπορώ να της μιλήσω;"

"Δυστυχώς η Καταρίνα δε δέχεται κανέναν", αποκρίθηκε ο τυροκόμος.

"Μα την έχω ερωτευτεί", επέμενε ο πρίγκιπας. "Πείτε της ότι θέλω να την κάνω γυναίκα μου".

Ο τυροκόμος σκούπισε τα χέρια του σε μια πετσέτα. "Θα δω ποια είναι η γνώμη της γι αυτό" είπε στον πρίγκιπα και κατευθύνθηκε προς το εσωτερικό του σπιτιού του.

Η βατραχίνα βαθιά μέσα της ήξερε πως δεν θα μπορούσε ποτέ να παντρευτεί τον πρίγκιπα. Αναρωτιόταν όμως πως θα ήταν να ντυθεί νύφη, να δει από μέσα το παλάτι - ίσως ακόμη και να φιληθεί.

Έτσι είπε το "ναι", με ένα όρο όμως: ο πρίγκιπας δεν θα την έβλεπε πριν από το γάμο, ούτε την ίδια μέρα πριν από την τελετή. Θα την έβλεπε στον Ναό, ούτε λεπτό νωρίτερα.

"Πολύ μυστηριώδης νύφη", σκέφτηκε ενθουσιασμένος ο πρίγκιπας και δέχτηκε αμέσως τον όρο της Καταρίνα.

Τη μέρα του γάμου, η γυναίκα του τυροκόμου, έντυσε την Καταρίνα με ένα νυφικό φτιαγμένο από χαρτί και η νύφη ξεκίνησε τραγουδώντας πάνω σε μια ψεύτικη παιδική άμαξα, που την έσερνε ένας κόκορας.

Καθώς πλησίαζαν το παλάτι, η μικρή βατραχίνα άρχισε να νοιώθει λίγη νευρική. Ήλπιζε πως δεν θα θύμωνε ο πρίγκιπας από τη μικρή απάτη που είχε σκαρώσει.

Σε μια στροφή του δρόμου, η Καταρίνα προσπέρασε τρεις νεράιδες που πήγαιναν στον γάμο. Η μια απ' αυτές έβηξε χωρίς σταματημό. Το πρόσωπό της είχε μελανιάσει.

Οι φίλες της, την χτυπούσαν στην πλάτη με μανία.

"Βοήθεια! Βοήθεια!"

Η βατραχίνα σταμάτησε την άμαξα. "Τι συμβαίνει;" ρώτησε

"Ένα κόκκαλο από ψάρι έχει κολλήσει στο λαιμό της φίλης μας" απάντησαν οι δυο πρώτες νεράιδες.

Η τρίτη νεράιδα προσπάθησε να μιλήσει, όμως δεν μπόρεσε. Το θέαμα μιας βατραχίνας με χάρτινο νυφικό, που πήγαινε βόλτα με μια άμαξα από ψεύτικο παιχνίδι που το έσερνε ένας κόκορας, ήταν παραπάνω από όσο μπορούσε να αντέξει.

Ο φοβερός βήχας μετατράπηκε σε ξέσπασμα άγριων γέλιων τέτοιων, που απομακρύνθηκε το κόκκαλο του ψαριού από το λαιμό της!

"Λοιπόν", είπε η πρώτη νεράιδα, "έσωσες τη ζωή της φίλης μας. Αυτό, αξίζει σπουδαία ανταμοιβή". Κούνησε το χέρι της και η παιδική άμαξα μεταμορφώθηκε σε πραγματική, που την έσερναν έξι λευκά άλογα.

"Ορίστε η ανταμοιβή μου", είπε η δεύτερη νεράιδα. Με το μαγικό ραβδί της μεταμόρφωσε το χάρτινο νυφικό σ' ένα φόρεμα από μετάξι και δαντέλα.

"Εγώ σου χρωστάω μεγαλύτερη χάρη απ' όλους", είπε η τρίτη νεράιδα. Σκόρπισε χρυσόσκονη στον αέρα, μουρμουρίζοντας ένα ξόρκι. Στη στιγμή η Καταρίνα

μεταμορφώθηκε σε μια πανέμορφη κοπέλα, με μάτια που έλαμπαν από ευτυχία και ευγνωμοσύνη.

Οι καμπάνες της εκκλησίας χτυπούσαν χαρμόσυνα καθώς η άμαξα σταματούσε έξω από το παλάτι. Οι φρουροί έτρεξαν να ανοίξουν την πύλη και ο πρίγκιπας θα αντίκρυζε για πρώτη φορά την κοπέλα που ερωτεύτηκε από τη φωνή της...

Η ΘΕΙΑ ΦΤΩΧΕΙΑ

Ζούσε κάποτε μια γριούλα τόσο φτωχή, που τη φώναζαν θεία Φτώχεια. Το πρόσωπό της ήταν γεμάτο ρυτίδες και οι αρρώστιες βασάνιζαν το γερασμένο κορμί της. Ζούσε σε μια μικρή καλύβα, χτισμένη με πέτρα και σκεπασμένη με κλαδιά. Μοναδική της περιουσία ήταν μια γέρικη αχλαδιά που είχε φυτρώσει μπροστά στην πόρτα της. Όμως ποτέ δεν την είδε φορτωμένη την αχλαδιά, γιατί τα παιδιά του χωριού τα έκοβαν μόλις ωρίμαζαν.

Έτσι η θεία Φτώχεια, που ποτέ δεν προλάβαινε να δει τα παιδιά και να τα σταματήσει, έμενε νηστική, χωρίς να χαρεί τους καρπούς του δέντρου της. Ένα χειμωνιάτικο βράδυ, που ο άνεμος λυσομανούσε και το κρύο ήταν τσουχτερό, χτύπησε την πόρτα της γριούλας ένας φτωχός γυρολόγος, από αυτούς που γυρνούσαν τα χωριά και τις πόλεις της Πορτογαλίας. Ήταν πεινασμένος και παγωμένος και ζήτησε από τη θεία Φτώχεια να του βρει ένα μέρος να περάσει το βράδυ του μέχρι το άλλο πρωί.

Εκείνη τότε τον καλοδέχτηκε, του έδωσε να φάει το μοναδικό ξεροκόμματο που της είχε απομείνει και τον σκέπασε με τη μοναδική μπαλωμένη κουβέρτα της.

Ο γυρολόγος κοιμήθηκε εκείνο το βράδυ και σαν ξύπνησε, χαράματα, ετοιμάστηκε να φύγει. Η γριούλα σηκώθηκε να τον αποχαιρετήσει. Εκείνος την ευχαρίστησε και φεύγοντας της είπε:

«Έχεις τόσο καλή καρδιά! Πες μου, τι θα ήθελες πιο πολύ στον κόσμο ν' αποκτήσεις;»

Η θεία Φτώχεια, χωρίς να πολυσκεφτεί, του είπε: «Θα ήθελα να μην μπορεί να κατέβει κανείς από την αχλαδιά μου, αν δεν τον προστάξω.» Από τότε τα παιδιά του χωριού δεν ξαναενόχλησαν τη θεία Φτώχεια και η γέρικη αχλαδιά γέμισε με ζουμερά αχλάδια. Έτσι η γριούλα είχε πάντα αχλάδια στο τραπέζι της. Έφτιαχνε μ αυτά γλυκά, μαρμελάδες και άρχισε να τα πουλά στους περαστικούς.

Η ζωή της είχε αρχίσει ν' αλλάζει, μέχρι που ένα πρωί χτύπησε την πόρτα της ένας ξένος. Ήταν κι αυτός γυρολόγος, αλλά πολύ διαφορετικός από κείνον που είχε φιλοξενήσει το χειμωνιάτικο εκείνο βράδυ. Ήταν άσχημος και με άγριο βλέμμα.

Η θεία Φτώχεια τον ρώτησε σιγά τι ζητούσε.

Εκείνος της απάντησε: «Είμαι ο θάνατος και ήρθα να σε πάρω μαζί μου»

Φοβισμένη η γριούλα του ζήτησε να την αφήσει λίγο καιρό ακόμα να ζήσει.

Εκείνος όμως της είπε: «Είμαι βιαστικός και δεν μπορώ άλλο να περιμένω» Απελπισμένη η θεία Φτώχεια του ζήτησε μια τελευταία χάρη. Τον ρώτησε αν μπορούσε να κόψει το τελευταίο αχλάδι που είχε μείνει πάνω στο δέντρο της. Εκείνος δέχτηκε, και τότε τον παρακάλεσε να τη βοηθήσει και να σκαρφαλώσει πάνω στο πιο ψηλό κλαδί του δέντρου, γιατί αυτή ήταν ηλικιωμένη και αδύναμη και δεν μπορούσε.

Ο θάνατος ικανοποίησε την τελευταία επιθυμία της θείας Φτώχειας και ανέβηκε στο ψηλότερο κλαδί της αχλαδιάς.

Τότε η θεία Φτώχεια φώναξε με όλη της τη δύναμη: «Μείνε εκεί πάνω και να κατέβεις όταν εγώ το προστάξω!» Έτσι και έγινε. Ο θάνατος έμεινε για πολύ καιρό στην αχλαδιά και οι άνθρωποι ησύχασαν γιατί δεν τον έβλεπαν πια να τους χτυπά την πόρτα. Ήταν όμως απογοητευμένος και έψαχνε να βρει τρόπους να κατέβει από το δέντρο.

Σκέφτηκε λοιπόν να κάνει μια συμφωνία με τη θεία Φτώχεια: «Εγώ θα σου χαρίσω τη ζωή», της είπε, «και εσύ να προστάξεις να κατέβω από το δέντρο.»

Έτσι κι έγινε. Η θεία Φτώχεια ποτέ δεν πέθανε και συνεχίζει να ζει πάντα ανάμεσά μας.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ ΚΑΙ Η ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΑ

Ήτανε μια φορά ένας ράφτης κι είχε μια κόρη όμορφη. Καθότανε λοιπόν η ραφτοπούλα μπρος στο παράθυρο του σπιτιού της κι έραβε και κάθε μέρα πέραγε απ' έξω το βασιλόπουλο και την καλημέριζε. Ένα πρωί λοιπόν είχε πάει η ραφτοπούλα να κόψει σύκα από το περιβόλι. Πέρασε και το βασιλόπουλο από κάτω καβάλα, και καθώς η ραφτοπούλα ήτανε κοντά στη μάντρα, και τα μακριά της μαλλιά κρεμόντανε ίσαμε κάτω, πιάνει τη μία της πλεξούδα και της την φιλά. Το άλλο πρωί λοιπόν, σαν ξαναπέρασε πάλι το βασιλόπουλο από του ράφτη το σπίτι κι είδε τη ραφτοπούλα επάνω στο παράθυρο κι έραβε, την καλημέρισε και της είπε:

*Καλά ήταν τα γλυκόσκα εις τη γλυκοσυκίτσα,
Καλά ήταν και τα δυο φιλιά στην δεξιά σου πλεξιδίτσα!*

Η καφερή η ραφτοπούλα να τ' ακούσει αυτά, ντροπιάστηκε! «Πω πω!» κάνει «Άκου τι μου λέει τούτος μπροστά σ' ούλο τον κόσμο και με χιλιορεζιλεύει!» Δεν είπε όμως τίποτα σε κανένα από τους δικούς της, μόνη κάθισε και περίμενε να ιδεί τι θα κάνει το βασιλόπουλο. Εκείνο τα ίδια. Κάθε πρωί περνούσε και της έλεγε:

*Καλά ήταν τα γλυκόσκα εις τη γλυκοσυκίτσα,
Καλά ήταν και τα δυο φιλιά στην δεξιά σου πλεξιδίτσα!*

Συλλογιότανε πια η ραφτοπούλα τι να κάνει, ώσπου στο τέλος αποφάσισε και πάει στον πατέρα της και του λέει: «Πατέρα, να μου πάρεις ένα καλό άλογο κι έναν ταμπουρά (έγχχορδο μουσικό όργανο) και να μου κάνεις και μια αντρίκια φορεσιά». «Καλά, παιδί μου» της λέει ο πατέρας της. (Την αγαπούσε, βλέπεις, πολύ, γιατί την είχε μοναχοκόρη και της έκανε ό,τι του γύρευε)

Ντύνεται λοιπόν η ραφτοπούλα στ' αντρίκια, καβαλάει πάνω στ' άλογο, και πάει απ' έξω από το παλάτι του βασιλιά, κι αρχινάει να βαράει τον ταμπουρά. Ακούει το βασιλόπουλο εκείνον τον ωραίο ταμπουρά, και ρωτάει να μάθει ποιος τότε παίζει. «Ένα παιδί επάνω σ' ένα άλογο που στέκεται εδώ απ' έξω» του λένε. «Πείτε του να' μπει μέσα» λέει το βασιλόπουλο.

Βάζουν τη ραφτοπούλα μέσα, και της λέει το βασιλόπουλο να παίξει τον ταμπουρά. Κάθεται εκείνη, παίζει κάμποση ώρα. Πού να την γνωρίσει το βασιλόπουλο: «Μου τότε πουλάς τον ταμπουρά;» «Τόνη πουλάω, λέει εκείνη, μα όχι για λεφτά» «Αμ' για τι λοιπόν;» «Όποιος θέλει να του δώσω τον ταμπουρά μου, πρέπει να φιλήσει τρεις φορές τα καπούλια του αλόγου μου» «Πω πω, λέει το βασιλόπουλο, εγώ, ένα βασιλόπουλο, να φιλήσω τα καπούλια τα' αλόγου σου για έναν παλιοταμπουρά! Να σου δώσω όσα φλουριά θέλεις, και να τότε πάρω» «Εγώ σου είπα πως για χρήματα δεν τότε δίνω. Αν θέλεις να φιλήσεις τα καπούλια τ' αλόγου μου, πάει καλά, ειδημή, τότε παίρνω και φεύγω». Τι να κάνει το βασιλόπουλο; Σκέφτηκε, σκέφτηκε... Ντρεπότανε, βλέπεις, να φιλήσει τα καπούλια τ' αλόγου, μα έλα που ο ταμπουράς είχε μπει μες στην καρδιά του, κι ήθελε καλά και σώνει να τότε πάρει; Στο τέλος πια λέει της ραφτοπούλας: «Αφού πια δεν δίνεις τον ταμπουρά μ' άλλον τρόπο, θα κάνω αυτό που θέλεις, μόνο να πάμε λίγο παράμερα». Πήγε λοιπόν η ραφτοπούλα τ' άλογο σε μια άκρη της αυλής, κι εκεί του φίλησε το βασιλόπουλο τα καπούλια του και πήρε τον ταμπουρά.

Τ' άλλο πρωί περνάει το βασιλόπουλο κάτω απ' το παράθυρο της ραφτοπούλας και της λέει:

*Καλά ήταν τα γλυκόσουκα εις τη γλυκοσουκίτσα,
Καλά ήταν και τα δυο φιλιὰ στην δεξιὰ σου πλεξιδίτσα!*

Εκεί δεν χάνει καιρό, μόνη του αποκρίνεται στη στιγμή:

*Καλός ήταν ο ταμπουράς, καλά ήταν τα τραγούδια,
Καλά ήταν και τα δυο φιλιὰ στ' αλόγου τα καπούλια!*

Το βασιλόπουλο ντροπιάστηκε πια, που δεν ήθελε τη ζωή του. «Μπρε τη στρίγγλα, λέει, αυτή μου τη σκάρωσε τούτη τη δουλειά!»

Κάθισε λοιπόν κι έβανε με το μυαλό του, τι να κάνει για να την καταστρέψει. Το άλλο πρωί πιάνει και στέλνει προξενιό στον πατέρα της. Σαν είδε ο ράφτης πως κοτζάμ βασιλόπουλο έστειλε προξενιό για την κόρη του, φοβήθηκε πως κάτι κακό θα τρέχει. Πάει στη θυγατέρα του και της λέει: «Μπρε, παιδάκι μου, το βασιλόπουλο μας έστειλε προξενιό, εμείς όμως δεν ταιριάζουμε για να συμπεθερέψουμε με τον βασιλιά. Μην του 'κανες τίποτε κακό και θέλει να σε χαλάσει;» «Έννοια σου, πατέρα μου, του λέει εκείνη, τέλειωσε εσύ τα προξενιά, κι εγώ είμαι εδώ για ούλα».

Πήγε ο ράφτης, τέλειωσε τα προξενιά, και συμφωνήσαν να γίνει την Κυριακή ο γάμος. Μπαινόβγαινε πια ο γαμπρός στο σπίτι, έκανε δώρα του πεθερού, της πεθεράς, της νύφης. Τους χάρισε διαμαντικά, μεταξωτά φουστάνια, του κόσμου τ' αγαθά.

Η ραφτοπούλα όμως δε γελιότανε. Το Σαββατόβραδο πιάνει και πλάθει μια κούκλα από ζάχαρη κι αλεύρι, μεγάλη σαν άνθρωπο και ίδια μ' ελόγου της. Της έβαψε τα μάγουλά της κόκκινα, τα φρύδια της μαύρα, την έκανε μια ωραία κοπέλα που νόμιζες πως ήτανε ζωντανή. Όταν λοιπόν κουβαλήσανε τα προικιά της νύφης στο παλάτι, έκρυψε η ραφτοπούλα την κούκλα μέσα σε μια κασέλα, κι έτσι την κουβαλήσανε κι αυτή στο παλάτι.

Έγινε την Κυριακή ο γάμος. Γύρισαν οι νεόνυμφοι στεφανωμένοι στο παλάτι, έγιναν γλέντια, έγιναν χοροί. Καμιά φορά, την ώρα που ήταν να πάνε γαμπρός και νύφη στην κάμαρή τους, σηκώνεται πρώτη η ραφτοπούλα και πάει στη νυφική κάμαρη, και βγάζει την κούκλα από την κασέλα και την ντύνει με τα νυφικά και την ξαπλώνει στο κρεβάτι και την κουκουλώνει και με τις μπατανιές, που έλεγες πως ήταν άνθρωπος. Πιάνει ύστερα η ίδια και κρύβεται μέσα στην κασέλα.

Καμιά φορά έρχεται και το βασιλόπουλο. Βλέπει την κούκλα στο κρεβάτι, και την πέρασε πως ήταν η γυναίκα του. «Αχ, της λέει, εσύ μου κάθεσαι τώρα και μου καμαρώνεις, και λες πως με κατάφερες, μα κι εγώ, αυτή την ώρα περίμενα τόσο καιρό!»

Αρπάζει λοιπόν το σπαθί του και το σηκώνει, και της καταφέρνει μια της κούκλας, και της παίρνει πέρα για πέρα το κεφάλι. Πιάνει ύστερα και γλείφει το σπαθί του «Μωρέ! λέει, γλυκιά σαν τη ζάχαρη ήταν!»

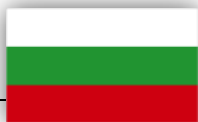
Ξεπετάγεται εκείνη τη στιγμή η αληθινή η νύφη μέσα από την κασέλα και του λέει:

Ζαχαρένια κόρη στον θυμό σου! Κι εγώ στον ορισμό σου!

Να τη δει μπροστά του έτσι το βασιλόπουλο, που νόμιζε πως την είχε σφαγμένη σάστισε. Έλα όμως που του είχε περάσει ο θυμός! Την αγκάλιασε πια, τη φίλησε κι αγαπηθήκανε!

Το άλλο πρωί ο πατέρας κι η μάνα της ραφτοπούλας ήρθαν και σταθήκανε κάτω από το παλάτι, για να μάθουνε τα κακά μαντάτα της κόρης τους. Καμιά φορά βγαίνει το βασιλόπουλο από το παράθυρο κι αρχίνησε να τους πετάει από ένα χέρι, από ένα πόδι, από τη ζαχαρένια την κούκλα. «Πάρτε, να φάτε τα κομμάτια της κόρης σας», τους φωνάζει.

Ε, βγήκε πια σε λίγο κι η ραφτοπούλα, και σαν την είδαν οι γονιοί της, πήγε η καρδιά στον τόπο της. Έτσι η όμορφη ραφτοπούλα με την ομορφιά της και την εξυπνάδα της πήρε το βασιλόπουλο άντρα, και ζήσανε κι οι δυο τους ζωή χαρισάμενη, που μακάρι να μας είχανε και μας στο παλάτι τους, να μας δίνανε κανένα κοκαλάκι!

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

Μια φορά κι έναν καιρό πέθανε η γυναίκα ενός άντρα και εκείνος, τι να κάνει; Ξαναπαντρεύτηκε. Μπήκε η μητριά στο σπίτι και είδε ότι εκτός από τη δικιά της την κόρη ο άνδρας είχε ένα κορίτσι από την πρώτη του γυναίκα. Το κεραυνοβόλησε με το βλέμμα της και φώναξε στον άνδρα της: - Αυτό το κορίτσι δεν το θέλω στο σπίτι!

- Μα πού να το πάω; Δε βλέπεις πως είναι ακόμα μικρό και αθώο; απάντησε ο πατέρας.

- Να το πας όπου θέλεις, στο δάσος, στη θάλασσα... μόνο να μην το βλέπω στα μάτια μου.

Σήμερα καυγάς, αύριο καυγάς, επιτέλους συμφώνησε ο πατέρας να φύγει το παιδί του από το σπίτι.

- Ζύμωσε ένα μικρό ψωμάκι, παρήγγειλε στη γυναίκα του.

Η μητριά ζύμωσε ένα ψωμάκι από κεχρί, το έβαλε στον τορβά και έδωσε τον τορβά στον άντρα της. Εκείνος έριξε τον τορβά στον ώμο, πήρε το κορίτσι από το χέρι και το οδήγησε σε ένα πυκνό δάσος. Είδε εκεί ένα μικρό λόφο. Ανέβηκε ο πατέρας με το παιδί στο λόφο, έβγαλε το ψωμί από τον τορβά, το κύλησε προς τα κάτω και είπε;

- Τρέχα, παιδί μου, να πιάσεις το ψωμάκι! Το κορίτσι έτρεξε πίσω από το ψωμάκι και το έπιασε μέσα στα χόρτα. Εκείνη την ώρα ο πατέρας του χώθηκε στο δάσος και εξαφανίστηκε.

- Μπαμπά, το έπιασα το ψωμάκι! Πού είσαι, μπαμπά μου;

Ανέβηκε ξανά στο λόφο, κοίταξε γύρω του. Ζωντανή ψυχή δεν υπήρχε. Τα μάτια του γέμισαν δάκρια. Τράβηξε κάτω από τα αιωνόβια δέντρα να ψάξει μονοπάτι στο δάσος. Εδώ μονοπάτι, εκεί μονοπάτι, κανένα μονοπάτι δε βρήκε. Όλη μέρα περιπλανιόταν το κορίτσι. Όταν ο ήλιος βυθίστηκε στο πυκνό φύλλωμα του δάσους και άρχισε να σκοτεινιάζει, το παιδί φοβήθηκε και άρχισε να κλαίει δυνατά. Στο βάθος του δάσους σε μια ξύλινη καλύβα ζούσε μια γριούλα κομπογιαννίτσα. Σαν άκουσε ανθρώπινη φωνή, βγήκε και φώναξε στο σκοτάδι:

- Ποιος κλαίει εκεί πέρα; Αγόρι ή κορίτσι; Αν είσαι κορίτσι, έλα στη γιαγιά, αν είσαι αγόρι, φύγε!

- Κορίτσι είμαι, γιαγιά, απάντησε το ορφανό.

- Έλα τότε γρήγορα!

Όταν πλησίασε, το κορίτσι ρώτησε:

- Γιατί δε θέλεις αγόρι, γιαγιά;

- Γιατί χρειάζομαι βοήθεια και τα αγόρια δεν ξέρουν να συγυρίζουν το σπίτι.

Το κορίτσι μπήκε στην καλύβα. Η γριά το φίλεψε, του έστρωσε να κοιμηθεί και εκείνο ξάπλωσε. Σε λίγο ξάπλωσε και η γριούλα. Το πρωί το κορίτσι σηκώθηκε πριν τη γιαγιά, συμάζεψε και σκούπισε το σπίτι, έφερε νερό από τη βρύση. Όταν ξύπνησε η γριά και είδε τι έκανε η μουσαφίρισσά της, χαμογέλασε, αλλά δεν είπε τίποτα. Ντύθηκε και ξεκίνησε να πάει να μαζέψειμανιτάρια

στο δάσος. Στην πόρτα παρήγγειλε στο σβέλτο κορίτσι:

- Στο υπόγειο έχω ζωύφια: φίδια, σαύρες, χελώνες. Εσύ ζεμάτισε πίτουρα και τάισέ τα. Μην τα φοβάσαι, γιατί δεν δαγκώνουν. Το κοριτσάκι ζεμάτισε πίτουρα, τα άφησε να κρυώσουν και τα πήγε στο υπόγειο. Τάισε καλά-καλά τα ζωάκια και αφού δεν είχε τι άλλο να κάνει, έφτιαξε από χάντρες περιδέραια και έδεσε από ένα σε κάθε ζωάκι. Το μεσημέρι φάνηκε και η γριά. Τα ζωάκια έτρεξαν να την υποδεχθούν και άρχισαν να παίζουν:

- Κοίτα, γιαγιά, η κοπέλα μας έδεσε γιορντάνια! Και μας τάισε και νόστιμα!

- Και σ' εκείνη η γιαγιά σας θα δέσει γιορντάνι! απάντησε η γριά και ξανά χαμογέλασε. Κοντά στην καλύβα έτρεχε ένα παράξενο ποτάμι. Κάθε ώρα το νερό άλλαζε το χρώμα του. Μετά το μεσημέρι η γιαγιά πήγε το κορίτσι στην όχθη του ποταμού, ξάπλωσε στο χόρτο και του είπε:

- Εγώ, παιδί μου, θα κοιμηθώ λιγάκι εδώ στο χόρτο. Εσύ τραγούδησέ μου, γιατί δεν με παίρνει εύκολα ο ύπνος χωρίς τραγούδι. Κάθισε το κορίτσι δίπλα στο κεφάλι της γριούλας και άρχισε να τραγουδάει γλυκά. Το τραγούδι του ήταν σιγανό σαν ζουζούνισμα μέλισσας. Πριν κοιμηθεί, η γριά του είπε νυσταγμένα:

- Να κοιτάς το νερό! Πρώτα θα τρέξει μπλε νερό, μετά κόκκινο, πιο ύστερα μαύρο. Μετά το μαύρο θα φανεί το κίτρινο. Ζύπνησέ με, όταν έρθει το κίτρινο νερό!

Η γριά αποκοιμήθηκε. Το κορίτσι έκπληκτο κοιτούσε το ποτάμι. Το χρώμα του νερού άλλαζε συνέχεια: μια μπλε, μια κόκκινο, μια μαύρο. Κάποια ώρα φάνηκε να έρχεται το κίτρινο νερό και το κορίτσι ξύπνησε τη γιαγιά. Η γριά πετάχτηκε στη στιγμή, άρπαξε την κοπέλα και τη βούτηξε στο ποτάμι.

- Βάστα, παιδί μου, είπε. Πιάσε ό, τι μπορείς!

Το κορίτσι έπιασε κάτι, το έσφιξε και όταν η γριά το έβγαλε από το νερό είδε ότι κρατάει ένα μικρό μπαούλο.

- Τι έχει μέσα, γιαγιά; - ρώτησε το κορίτσι.

- Όταν πας στο σπίτι σου, θα το ανοίξεις, να με αυτό εδώ το κλειδάκι, και θα δεις τι έχει μέσα!

Ύστερα του έδωσε ένα κλειδάκι, του έδειξε το δρόμο για το σπίτι του και το έστειλε να πάει στο καλό. Έφυγε το κορίτσι και όταν μπήκε στο σπίτι, εκείνο ολόκληρο έλαμψε, γιατί το κίτρινο νερό ήταν χρυσό και η κοπέλα έγινε ολόκληρη χρυσή. Η μητριά δάγκασε τα χείλη της από τη ζήλια.

- Τι κουβαλάς στο μπαούλο; ρώτησε ο πατέρας.

Το κορίτσι ξεκλείδωσε το μπαούλο, το άνοιξε και όλοι έμειναν με ανοιχτό το στόμα: το μπαούλο ήταν ως επάνω γεμάτο με χρυσά νομίσματα.

- Λέγε πού ήσουν; είπε η μητριά.

Το χρυσό κορίτσι τα διηγήθηκε όλα.

- Γρήγορα να πας και το δικό μου το κορίτσι σ' εκείνο το δάσος! φώναξε η μητριά στον άντρα της.

- Ζύμωσε ένα ψωμί, αφού είναι έτσι!

Η μητριά ανασκουμπώθηκε και ζύμωσε ένα ωραίο σταρένιο ψωμί. Ο πατέρας πήρε την προγονή του, την οδήγησε στο λόφο στο δάσος, κύλησε το ψωμί και όταν το κορίτσι έτρεξε πίσω του να το πιάσει, εκείνος κρύφτηκε.

Όλη μέρα περιπλανιόταν το κορίτσι στο δάσος και όταν πήρε να βραδιάζει, άρχισε να κλαίει.

- Ποιος κλαίει; - ρώτησε ξανά η ίδια γριούλα μέσα από το σκοτάδι.

Αγόρι είσαι ή κορίτσι; Αν είσαι αγόρι, φύγε. Αν είσαι κορίτσι, πλησίασε, έλα 'δω!

- Κορίτσι είμαι! αποκρίθηκε η προγονή και μπήκε στην καλύβα.

Η γριά του δάσους τη φίλεψε και της έστρωσε να κοιμηθεί. Το πρωί, όταν ο ήλιος ανέβηκε ψηλά, η γριά σηκώθηκε, η μουσαφίρισα όμως ακόμη κοιμόταν. Σούφρωσε τα φρύδια η οικοδέσποινα, αλλά δεν είπε τίποτα. Ζύπνησε την κοπέλα και της είπε:

- Εγώ θα πάω να μαζέψωμανιτάρια, εσύ συγύρισε το σπίτι, ζεμάτισε πίτουρα και τάισε τα ζωύφιά μου. Είναι στο υπόγειο. Μην τα φοβάσαι, γιατί δε δαγκώνουν.

Το κορίτσι σηκώθηκε, πήρε τη σκούπα και άρχισε να σκουπίζει, μα χωρίς να ραντίσει με νεράκι, και σηκώθηκε σκόνη σαν καπνός. Ζεμάτισε πίτουρα, τα πήγε ζεστά στα φίδια, στις σαύρες και στις χελώνες. Τα ζώα κατακάηκαν και όταν το μεσημέρι γύρισε η γριά από το δάσος, άρχισαν να της λένε τα παράπονά τους:

- Γιαγιά, η κοπέλα μας ζεμάτισε με τα πίτουρα! Μας έκαψε πολύ!

Πονάμε, γιαγιά!

- Και η γιαγιά σας θα τη ζεματίσει την κοπέλα! ψέλλισε η γριά και μπήκε στην καλύβα.
Μετά το μεσημέρι η γριά πήγε το κορίτσι στο θαυματουργό ποτάμι και του παρήγγειλε:
- Εγώ θα κοιμηθώ λιγάκι, εσύ να κοιτάς το ποτάμι. Όταν περνάει το μπλε νερό, να μη με ξυπνήσεις, όταν περνάει το κίτρινο μη με ξυπνήσεις, όταν περνάει το κόκκινο –πάλι μη με ξυπνήσεις. Σαν έρθει το μαύρο νερό, ξύπνησέ με! Άντε τώρα, τραγούδησέ μου λίγο, ώσπου να αποκοιμηθώ!

Το κορίτσι άρχισε να τραγουδάει, μα τόσο δυνατά και άσχημα, που η γριά το διέκοψε.

- Σταμάτα! του είπε. Δεν μπορείς να με νανουρίσεις μ' αυτό το τραγούδι.

Το κορίτσι σταμάτησε. Η γριά αποκοιμήθηκε, το ποτάμι άρχισε να κελαρύζει και να αλλάζει το χρώμα του. Όταν έφτασε το μαύρο νερό, το κορίτσι ξύπνησε τη γιαγιά. Η γριά του δάσους πετάχτηκε, άρπαξε την κοπέλα από τα μαλλιά, τη βούτηξε στο ποτάμι και φώναξε:

- Βάστα, παιδί μου, είπε. Πιάσε ό, τι μπορείς!

Το κορίτσι έπιασε ένα μπαούλο και το έσφιξε στην αγκαλιά του. Η γιαγιά το έσυρε στην όχθη, του έδωσε ένα κλειδάκι, με το οποίο να ξεκλειδώσει το μπαούλο

όταν θα φτάσει στο σπίτι του, το έβγαλε από το δάσος και του έδειξε το δρόμο για το πατρικό του σπίτι. Η μητριά το περίμενε στην άκρη του χωριού. Ήταν σούρουπο. Όταν είδε πως το παιδί της έγινε μαύρο και άσχημο, κιτρίνισε από την κακία, αλλά είπε

στον εαυτό της:

- Μακάρι τουλάχιστον το μπαούλο να είναι γεμάτο χρυσάφι.

Πήγαν στο σπίτι τους, ξεκλείδωσαν το μπαούλο και τι να δουν! Μέσα είχε μόνο φίδια, σαύρες και καβούρια. Άρχισαν όλοι να τσιρίζουν, έτρεξαν έξω. Η χρυσή κόρη έτρεξε στο δρόμο.

- Τρέχα γρήγορα να της πάρεις τα χρυσά ρούχα, να ντύσουμε μ' αυτά το δικό μου το κορίτσι! διέταξε η μητριά τον άντρα της. Ο άντρας έτρεξε πίσω από την κόρη του. Έτρεχε εκείνη, έτρεχε εκείνος, έτρεχε εκείνη, έτρεχε πίσω της εκείνος, ώσπου κάποια στιγμή, αφού είδε, ότι ο πατέρας της θα τη φτάσει, η χρυσή κόρη άνοιξε τα χέρια της και πέταξε σαν πουλί. Ανέβηκε πάνω από τα σπίτια, πάνω από τους κήπους, πάνω από τις κορυφές των βουνών. Μεταμορφώθηκε σε χρυσό φεγγάρι και έλαμψε πάνω στον ουρανό. Ο πατέρας της έμεινε κάτω με το στόμα ανοιχτό. Τέτοιο θαύμα δεν είχε δει ποτέ στη ζωή του.

Από τότε η χρυσή κόρη εμφανίζεται τη νύχτα στον ουρανό, φωτίζει όλη τη γη και ψάχνει να δει το πατρικό της σπίτι.

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΗΣ ΚΡΑΚΟΒΙΑΣ

Πριν από χρόνια πολλά, στην πρώιμη ιστορία της Πολωνίας, στις όχθες του ποταμού Βιστούλα, υπήρχε ένας μικρός οικισμός με ξύλινες καλύβες που κατοικούσαν από ειρηνικούς ανθρώπους που καλλιεργούσαν τη γη και ψάρευαν στο ποτάμι.

Κοντά στο χωριό ήταν ο λόφος Βάβελ. Στην πλαγιά του υπήρχε μια βαθιά σπηλιά. Η είσοδος ήταν κατάφυτη με ψηλά χορτάρια, θάμνους και ζιζάνια. Κανένας άνθρωπος δεν είχε τολμήσει ποτέ να εξερευνήσει το σπήλαιο αυτό, και κάποιοι λέγαν πως ένας τρομακτικός δράκος ζούσε μέσα του.

Οι αμούστακοι νέοι του χωριού λέγαν πως δεν πιστεύουν στο δράκο. Οι ηλικιωμένοι του χωριού, τους λέγαν ότι είχαν ακούσει τους πατεράδες τους για το δράκο που κοιμόταν στη σπηλιά, και κανένας άνθρωπος δεν θα έπρεπε να τολμήσει να τον ξυπνήσει ή θα υπήρχαν ολέθριες συνέπειες για όλους. Κάποιοι από τους νέους αποφάσισαν να εξερευνήσουν το σπήλαιο και να θέσουν ένα τέλος σε αυτές τις ανόητες συζητήσεις, σίγουροι ότι γνώριζαν καλύτερα και ότι οι δράκοι ήταν παραμύθια από το παρελθόν.

Πήραν λοιπόν μερικές δάδες και πήγαν στο σπήλαιο. Μπήκαν βαθιά στη καρδιά του, μέχρι που σχεδόν ακούμπησαν σε μια μεγάλη σκοτεινή μάζα που έφραζε το δρόμο τους και άκουσαν τον ήχο μιας βαριάς, υπόκωφης αναπνοής. Τα αγόρια ίσα που πρόλαβαν να τρέξουν ουρλιάζοντας, καθώς ο δράκος, που ένιωσε τη παρουσία τους, ξύπνησε και βρυχήθηκε. Φωτιά ξεχύθηκε από το στόμα του, και ψιλοτσουρούφλισε τις πλάτες των αγοριών. Όταν ήταν πια αρκετά μακριά, κοίταξαν πίσω και είδαν το θεόρατο δράκο στην είσοδο του σπηλαίου, πολύ θυμωμένο που ξύπνησε από τον μακάριο, μακρόχρονο ύπνο του.

Το άγαλμα του Δράκου στο ιστορικό κέντρο της Κρακοβίας

Από εκείνη την ημέρα, οι κάτοικοι της περιοχής, δεν γνώρισαν ησυχία. Κάθε μέρα ο δράκος εμφανιζόταν και άρπαζε ένα πρόβατο ή και κάποιο μικρό παιδάκι. Γίνανε πολλές προσπάθειες για να σκοτώσουν τον δράκο, αλλά τίποτα δεν κατάφεραν και πολλοί από εκείνους που προσπάθησαν κατέληξαν στη κοιλιά του.

Στο χωριό ζούσε ένας έξυπνος τσαγκάρης που ονομαζόταν Κράκος. «Εγώ θα τον κανονίσω το δράκο» δήλωσε στη πλατεία του χωριού. Πήρε λοιπόν κάποια πρόβατα και τα άλειψε με μια παχιά, κίτρινη πάστα από θείο και πιπέρι. Στη συνέχεια τα οδήγησε σε ένα μέρος όπου σίγουρα ο δράκος θα τα έβλεπε.

Όταν ο δράκος βγήκε από τη σπηλιά το πρώτο πράγμα που είδε ήταν τα πρόβατα. Βρυχήθηκε, έσπενσε κάτω από το λόφο και τα καταβρόχθισε. Μα λίγο μετά ένιωσε μια φοβερή φωτιά στα σωθικά του, και μια τρομερή δίψα. Έτρεξε στον ποταμό Βιστούλα και άρχισε να πίνει όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Έπινε και έπινε και δεν μπορούσε να σταματήσει. Περνούσε η ώρα και άρχισε να πρήζεται, αλλά εξακολουθούσε να πίνει όλο και περισσότερο. Ώσπου ξαφνικά ακούστηκε μια μεγάλη έκρηξη, και ο δράκος έσκασε.

Μεγάλη χαρά ένωσαν οι κάτοικοι και πανηγύρι μεγάλο έγινε. Ο Κράκους, εκλέχτηκε ομόφωνα κυβερνήτης του χωριού. Η περιοχή ευημέρησε κάτω από την ηγεσία του Κράκους και η πλούσια και όμορφη πόλη που δημιουργήθηκε γύρω από το λόφο, ονομάστηκε Κρακοβία, προς τιμήν του.

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΟΥ ΚΡΑΚΟΝΟΣ

Στα βουνά που αγκαλιάζουν τη Βοημία ζει ο Κράκονος. Άντρας ψηλός και δυνατός, με μακριά γένια, κεφάλι καλυμμένο με ένα πελώριο καπέλο με φτερό πέρδικας, τυλιγμένος σ' ένα μακρύ μανδύα, φοράει ψηλές μπότες. Στο χέρι του πάντα κρατάει μια μακριά γκλίτσα η οποία, όπως λένε, είναι μαγική. Ο Κράκονος προστατεύει τα ζώα, τα φυτά αλλά και τους ανθρώπους των βουνών. Τους σωστούς τους βοηθάει και τους κακούς τους τιμωρεί. Κάθε μέρα ελέγχει τα βουνά για να δει πού χρειάζεται βροχή, από πού να περάσει ο άνεμος χωρίς να κάνει ζημιά, στερεώνει τα βράχια να μην πέφτουν στα κεφάλια των ανθρώπων, την άνοιξη δημιουργεί ρυάκια να μην πνιγούν οι άνθρωποι από το χιόνι που λιώνει, ετοιμάζει τάισμα στα ζώα πριν το χειμώνα, φυτεύει βότανα καιμανιτάρια, μετράει αυγά στις φωλιές, καθαρίζει τις πηγές, χτενίζει τις βελόνες των πεύκων και στρώνει το βρύο για κείνους που θα κοιμηθούν στο δάσος. Αν παρατηρεί κάποιον που θέλει να πλουτίσει εις βάρος των συνανθρώπων του, ο θυμός του δεν έχει όρια.

Όλα θα πήγαιναν ρολόι στα βουνά αν ο Κράκονος δεν είχε για γείτονα τον Ζήλομπερκ, έναν αλαζόνα, που υποστήριζε πως είναι αριστοκράτης με οικόσημα. Γεμάτος ζήλια και κακία, το μόνο που προσπαθούσε πραγματικά ήταν να πλουτίσει χωρίς δουλειά. Όλοι έπρεπε να τον αποκαλούν «Κύριε», παρόλο που έμενε σ' ένα λίγο καλύτερο χωριατόσπιτο και τα χωράφια του είχαν πιο πολλές πέτρες παρά πατάτες.

Ο Κράκονος

Τότε, είχε τρεις υπηρέτες – την Άντσε, τον Κούμπα και ένα δασοφύλακα. Ο Ζήλομπερκ δεν ήθελε να ακούσει ούτε λέξη για τον Κράκονος. Τον ζήλευε φοβερά και για ό,τι συνέβαινε, για τον Ζήλομπερκ έφταιγε πάντα ο Κράκονος. Το χειμώνα παραπονιόταν για το χιόνι και το κρύο, το καλοκαίρι για τον ήλιο και τη ζέστη, το φθινόπωρο τον πείραζαν οι ομίχλες και την άνοιξη είχε πονοκέφαλο από το κελάηδισμα των πουλιών. «Μάγια κάνει, το υπογράφω. Το χορτάρι στα

λιβάδια του είναι ψηλό σαν το σιτάρι στην πεδιάδα του Έλβα, το κτήμα του είναι γεμάτο ζώα, παντού λουλούδια, διάφορα βότανα, βατόμουρα μεγάλα σαν τα κεράσια μας...» φώναζε νευριασμένος Ζήλομπερκ ενώ οι υπηρέτες του τρέχανε γύρω του για να τον περιποιηθούν.

«Ο Κράκονος δουλεύει πολύ. Δεν σταματάει ούτε δευτερόλεπτο γι' αυτό τα έχει όλα νοικοκυρεμένα», είπε ο δασοφύλακας ο οποίος συχνά παρακολουθούσε τον Κράκονος να ασχολείται με περισσή επιμέλεια και υπομονή με το νοικοκυριό του.

«Ο Κράκονος δεν έχει φάει τα ελάφια του το Πάσχα σαν εσάς, ούτε κάνει ομελέτα από αυγά φασιανών», είπε ειρωνικά η Άντσε που δεν φοβόταν καθόλου το αφεντικό της και του έλεγε τα πάντα κατάματα.

«Πάψε θρασύτατη! Εγώ είμαι αριστοκράτης. Δεν θα τρώω σαν τον κάθε χωριάτη. Και όσο αφορά τον Κράκονος, εκείνος κάνει μάγια κι έτσι μου προκαλεί ζημιές. Αυτό είναι απαράδεχτο». Ο Ζήλομπεργκ σκέφτηκε για λίγο και ξαφνικά πρόσταξε στο δασοφύλακα: «Πάρε μία καραμπίνα και πάμε στο δάσος! Κι εσύ Άντσε, ετοίμασε κολατσιό. Στο φρέσκο αέρα ανοίγει η όρεξη. Κούμπα, φέρε μου το πράσινο σακάκι και το καπέλο με το φτερό!».

Ο Ζήλομπεργκ με τη βοήθεια των υπηρετών του ετοιμάστηκε και έφυγε με το δασοφύλακα. Δεν περπατούσαν ούτε μισή ώρα όταν φτάσανε στο δάσος όπου στο πρώτο δέντρο βρισκόταν κρεμασμένη μια μεγάλη ταμπέλα:

ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΠΕΡΑ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΚΡΑΚΟΝΟΣ.
ΚΑΛΩΣ ΗΡΘΕΣ, ΑΝ ΜΠΑΙΝΕΙΣ ΜΕ ΚΑΛΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ

«Κύριε, εμείς δεν πάμε στο δάσος μας;» ρώτησε απορημένος ο δασοφύλακας. «Όχι βέβαια. Πάμε στον Κράκονο».

«Θα κυνηγήσουμε εκεί;» ρώτησε πάλι ο δασοφύλακας και έτρεμε από το φόβο. «Φυσικά. Ούτως ή αλλιώς τα δικά μας ζώα σε εκείνον πήγαν. Πάμε να τα πάρουμε πίσω. Τι στέκεσαι; Έλα!» Ο δασοφύλακας δεν ήξερε αν φοβάται πιο πολύ το αφεντικό του ή τον Κράκονο. Μπαίνοντας βαθιά στο δάσος ήταν λες και ξαφνικά βρέθηκαν στο παράδεισο. Ελάφια, ζαρκάδια, λαγοί και φασιανοί βοσκούσαν μπροστά στα μάτια του Ζήλομπεργκ σαν να μην υπήρχε. Αρκούδες, λύκοι και αλεπούδες κοιμόντουσαν ανενόχλητοι στον ήλιο. Στον αέρα αετοί κι άλλα πουλιά, πάνω στα λουλούδια πεταλούδες και άγριες μέλισσες... Τα λουλούδια και το ρετσίμι μύριζαν μέχρι που στο δασοφύλακα ήρθε η ζάλη. Ο Ζήλομπεργκ, όμως, δεν είχε συγκινηθεί καθόλου με την απερίγραπτη ομορφιά. Κατέβασε την καρμπίνα από τον ώμο κι άρχισε να ρίχνει αριστερά δεξιά. Μπαμ! Μπαμ! Μπαμ! Τα ζώα έτρεχαν να κρυφτούν αλλά δυστυχώς μερικά απ' αυτά δεν γλίτωσαν από τα σκάγια του Ζήλομπεργκ ο οποίος πυροβολούσε σαν στη μάχη του Χράντετς με τους Πρώσους. Ρίχνοντας φώναζε στο δασοφύλακα: «Μη στέκεσαι σαν στη θεία κοινωνία και πυροβόλα!» Ο Κράκονος άκουγε τους κρότους και πριν πρόλαβε να συνειδητοποιήσει τι συμβαίνει, φτάσανε τα πουλιά φωνάζοντας όλα μαζί: «Ο Ζήλομπεργκ ήρθε στο δάσος μας για κυνήγι.»

«Τι; Αδύνατον», δεν μπορούσε να το πιστέψει ο Κράκονος. Αλλά με τη γκλίτσα του που λειτουργούσε και σαν κιάλι κοίταξε προς την κατεύθυνση του κρότου: «Ζήλομπεργκ, να είσαι βέβαιος πως δεν θα φας ούτε μπουκιά από τη λεία σου» είπε και χτύπησε με το μπαστούνι του κάτω. Αμέσως, πάνω από το κεφάλι του εμφανίστηκαν σύννεφα. Ο Κράκονος τέντωσε τα χέρια του, τα έπιασε, τα γέμισε με νερό και χαλάζι που κουβαλούσε πάντα στο σακιδιό του και κάλεσε τον αέρα να τα πάρει στο Ζήλομπεργκ. Με αυτό τον τρόπο τελείωσε το μακελειό.

Ο Ζήλομπεργκ με το δασοφύλακα φτάσανε στο σπίτι μούσκεμα. Ο Ζήλομπεργκ φυσικά αμέσως ξεκίνησε να διατάζει: «Άντσε, τσάι! Και ρούμι! Γρήγορα και ζεστές κάλτσες! Κούμπα, φόρτωσε τη σόμπα! Θεέ και Κύριε, ποσό αργόστροφοι είστε! Δε βλέπετε πως κρυώνω; Και τώρα Κούμπα, σφαίρα, ετοίμασε το κρέας, Άντσε! Άντσε, πού χαζεύεις; Τους λαγούς τους θέλω με κρέμα γάλακτος, τα ζαρκάδια στο φούρνο και πού 'σαι; Το αγριογούρουνο το θέλω καπνιστό, το ελάφι κρασάτο, τις πέρδικες με γέμιση από δαμάσκηνα....»

Όταν ο Κούμπα είδε στην αυλή τόσα νεκρά ζώα κατάλαβε πως είναι από το δάσος του Κράκονο. Το ίδιο και η Άντσε: «Κύριε, ο Κράκονος δεν θα το αφήσει έτσι. Θα δείτε!».

«Δεν σε πληρώνω για τις απόψεις σου,» απάντησε νευριασμένος Ζήλομπεργκ «Σιγά μη τα είχε και μετρημένα,» γελούσε ο Ζήλομπεργκ και χαιρέκακα έτριβε τα χέρια του. Αυτή τη στιγμή αισθανόταν έξυπνος, μεγάλος και τρανός.

Ο Κούμπα, λοιπόν, χωρίς καμία όρεξη έπιασε δουλειά. Μόλις ακούμπησε τον πρώτο λαγό να του βγάλει την κοιλιά, το ζώο ζωντάνεψε και πήρε δρόμο. Το ίδιο και ο δεύτερος λαγός. Η πέρδικα πέταξε. Μόνο το ελάφι έμπλεξε λίγο τα πόδια του πριν σηκωθεί. «Κύριε, ελάτε να δείτε!» φώναξε σοκαρισμένος ο Κούμπα στον Ζήλομπεργκ. Όλα τα ζώα μπροστά στα μάτια του ζωντάνεψαν και τρέξαν να φύγουν. Ο Ζήλομπεργκ μόλις το είδε, άρχισε να στολίζει τον Κράκονο με βρισιές στα τσέχικα και στα γερμανικά, ό,τι του ερχόταν τη στιγμή. Δεν ένιωθε καθόλου τύψεις. Όταν πέταξε και ο τελευταίος φασιανός έφτασε ο Κράκονος. «Ελπίζω, γείτονα, πως πήρες το μάθημα σου. Αυτή τη φορά διασκέδασα με την

απληστία σου. Την επόμενη φορά θα γνωρίσεις τον πραγματικό μου θυμό», είπε και εξαφανίστηκε. Στην αυλή έμεινε μόνο ο λίγος καπνός από την πίπα του.

Ρωτάτε αν ο Ζήλομπερκ πήρε το μάθημά του; Μπορείτε να μαντέψετε! Και αν δεν είστε σίγουροι, διαβάστε και άλλα παραμύθια που διηγούνται στα βουνά που προστατεύει ο Κράκονος ή πηγαίνετε εκεί και ρωτήστε τον ίδιο. Έχει να σας πει ιστορίες...»

Ο ΜΑΧΗΤΙΚΟΣ ΨΑΡΑΣ

Ο νεαρός ψαράς Παστάρης ανοιγόταν συχνά στη Βαλτική αναζητώντας μεγάλα κοπάδια από ψάρια. Ένα απόγευμα, καθώς πήγαινε σπίτι του, το νερό άρχισε να αφρίζει δίπλα στη βάρκα του και ένας τεράστιος γίγαντας αναδύθηκε από τα βαθιά νερά. Πριν προλάβει ο Παστάρης να κάνει οτιδήποτε, ο γίγαντας τον άρπαξε και τον κουβάλησε στο κάστρο του, σ' ένα απομονωμένο νησί.

"Θα μου μαγειρεύεις και θα συγυρίζεις το κάστρο μου. Αν δουλέψεις σκληρά, θα σε ανταμείψω καλά. Έναν κανόνα μόνο θέλω να τηρείς: αν ακούσεις τίποτα περίεργους θορύβους τη νύχτα, να μη δώσεις σημασία", διέταξε ο γίγαντας.

Ο Παστάρης παραξευεύτηκε πολύ με τον κανόνα του γίγαντα, όμως συμφώνησε - τι μπορούσε άλλωστε να κάνει; Εκείνο το βράδυ, πετάχτηκε από το κρεβάτι του. Κάποιος έκλαιγε με λυγμούς στο διπλανό δωμάτιο. Άναψε ένα κερί και πήγε να δει τι συμβαίνει. Μια κοπέλα καθόταν στην άκρη του κρεβατιού της, κλαίγοντας.

"Τι συμβαίνει, γιατί κλαις;" ρώτησε ο Παστάρης.

"Με έκλεψε ο γίγαντας, θέλει να τον παντρευτώ".

Τη στιγμή εκείνη, βαριά βήματα ακούστηκαν στο διάδρομο.

"Σε προειδοποίησα να υπακούσεις τον κανόνα μου!" βρυχήθηκε ο γίγαντας και πέταξε τον Παστάρης έξω από το παράθυρο.

Ο Παστάρης προσγειώθηκε σε μια ερημιά, μακριά από τη Βαλτική. Περπατούσε και περπατούσε, ψάχνοντας το δρόμο της επιστροφής. Δεν μπορούσε να βγάλει από το μυαλό του την όμορφη κοπέλα που άφησε πίσω στο κάστρο. Λίγο μετά, συνάντησε τέσσερις κυνηγούς που κάθονταν γύρω από μία φωτιά.

"Βοήθησέ μας, σκοτώσαμε μια αρκούδα και δεν μπορούμε να τη μοιράσουμε δίκαια".

Ο Παστάρης δανείστηκε ένα σπαθί και έκοψε την αρκούδα σε τέσσερα ίσα μέρη. Ο κάθε κυνηγός του έδωσε για αντάλλαγμα ένα δώρο.

Ο πρώτος, του έδωσε μια τρίχα από ουρά ταύρου.

"Κράτα την στο χέρι σου και θα έχεις την πιο δυνατή γροθιά στον κόσμο".

Ο δεύτερος του πρόσφερε ένα πούπουλο. "Κρύψ' το πίσω από το αυτί σου και θα μπορείς να πετάς γρήγορα όσο και το φως".

Το δώρο του τρίτου κυνηγού ήταν το λέπι ενός ψαριού. "Κράτα το ανάμεσα στα δάχτυλά σου και θα μπορείς να κολυμπάς γρηγορότερα και από καρχαρία".

Ο τελευταίος του έδωσε το πόδι ενός μυρμηγκιού. "Χρησιμοποίησέ το σαν φτυάρι και αυτό θα σκάψει και θα σε βγάλει στην άλλη άκρη της Γης".

Με τα τέσσερα δώρα στην τσέπη, ο Παστάρης ξεκίνησε για το κάστρο. Μετά από λίγο, άκουσε ένα γνώριμο μουγκρητό.

"Που νομίζεις πως πας;" ούρλιαξε ο γίγαντας.

Ο Παστάρης έσφιξε στην παλάμη του την τρίχα του ταύρου και του έδωσε μια γροθιά, που ο γίγαντας εκτοξεύτηκε στον αέρα.

"Ελευθέρωσε το κορίτσι, γιατί θα σε σκοτώσω", φώναξε ο Παστάρης.

Ο γίγαντας μανιασμένος από θυμό, γέλασε περιφρονητικά.

"Δεν μπορείς να με σκοτώσεις. Η ψυχή μου είναι κρυμμένη κάπου, που κανείς δεν πρόκειται να τη φτάσει. Μέσα σ' ένα σεντούκι στο κάστρο μου, υπάρχει ένα σπαθί που μπορεί να κόψει οτιδήποτε, ακόμη και τα μαγεμένα δέντρα του δάσους γύρω από το κάστρο. Σ' αυτό το δάσος ζει ένας καλικάντζαρος που φυλάει ένα λευκό περιστέρι. Και στη φωλιά του περιστεριού, υπάρχει ένα αυγό. Η ψυχή μου είναι εκεί μέσα. Κανείς δεν έχει καταφέρει να βρει τη φωλιά, αλλά και όσοι την βρήκαν, δεν μπόρεσαν να σπάσουν το αυγό".

Ο Παστάρης έβγαλε από την τσέπη του το λέπι του ψαριού και βούτηξε στη θάλασσα. Με λίγες απλωτές, έφτασε στο κάστρο του γίγαντα, βρήκε το σεντούκι και το άνοιξε με μια κλωτσιά. Το σπαθί ήταν εκεί! Ο Παστάρης άνοιξε δρόμο κόβοντας τα δέντρα μέσα στο μαγεμένο δάσος και βρήκε τον καλικάντζαρο που πρόσεχε το περιστέρι. Τον σκότωσε με ένα μόνο χτύπημα. Το περιστέρι, τρομαγμένο από τον θόρυβο, πέταξε ψηλά στον ουρανό. Ο Παστάρης το ακολούθησε με το μαγικό πούπουλο, πετώντας με τα αόρατα φτερά του.

Το περιστέρι διέσχισε τις επτά θάλασσες και έφτασε σε μια ζούγκλα δύσβατη, γεμάτη αναρριχητικά φυτά. Κάθισε σ' ένα δέντρο τόσο ψηλό, που ήταν αδύνατον να σκαρφαλώσει κανείς. Η φωλιά του ήταν κρυμμένη μέσα στο φύλλωμα και μέσα στη φωλιά, βρισκόταν το αυγό. Ο Παστάρης βούτηξε στον αέρα και το άρπαξε.

Το αυγό γλίστρησε από τα χέρια του και έπεσε κατ' ευθείαν στο έδαφος. Αντί όμως να σπάσει, αυτό θάφτηκε μόνο του βαθιά μέσα στη Γη. Ο Παστάρης έσκαψε το χώμα με το πόδι του μυρμηγκιού. Όταν βρήκε το αυγό, έβαλε στην μπότα του την τρίχα του ταύρου και το πάτησε με δύναμη. Η τελευταία κραυγή του γίγαντα, αντήχησε σε ολόκληρο τον κόσμο.

Ο Παστάρης χρησιμοποίησε το λέπι του ψαριού για να επιστρέψει γρήγορα στο κάστρο και να σώσει την όμορφη κοπέλα. Εκείνη, δέχτηκε με ενθουσιασμό να παντρευτεί το νεαρό και γενναίο ψαρά.

Ο Παστάρης και ο γίγαντας

Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Μία φορά και έναν καιρό ζούσε μια όμορφη κοπέλα η Ευρώπη που ήταν αδελφή του Κάδμου ιδρυτή της Θήβας και κόρη του Αγήνορα. Την όμορφη Ευρώπη, εκεί που έπαιζε με τις φιλενάδες της στην εξοχή και μάζευε λουλούδια, την είδε ο θεός Δίας και ξετρελάθηκε από τα βέλη του θεού Έρωτα.

Ο Δίας μεταμορφώθηκε σε έναν εύσωμο, δυνατό και ήρεμο ταύρο που βόσκει αμέριμνος δίπλα στις κοπελιές έχοντας κατά νου πως θα ξελογιάσει την Ευρώπη. Εκείνη, γοητευμένη από την ήρεμη δύναμη και την κορμοστασιά του, τον πλησίασε και άρχισε να τον χαϊδεύει και εντελώς γοητευμένη δεν δίστασε να τον ιππεύσει νομίζοντας ότι έχει να κάνει με ένα άλογο. Τότε ο μεταμορφωμένος θεός άρχισε να τρέχει καλπάζοντας πάνω από ξεριά και θάλασσα. Η Ευρώπη έκλαιγε μα δεν μπορούσε να κάνει και τίποτα με την ορμή του ταύρου.

Έτσι, έφτασαν στην Κρήτη.

Όταν πάτησαν τα πόδια τους στο νησί δεν υπήρχε ταύρος. Ο Δίας πήρε από το χέρι την Ευρώπη που πλέον με τα μάτια χαμηλωμένα είχε καταλάβει, και την οδήγησε στο Δικταίο άντρο, την σπηλιά στο οροπέδιο του Λασιθίου εκεί που είχε γεννηθεί και μεγαλώσει.

Καρπός της αγάπης τους ήταν ο Μίνωας και ο Ραδάμανθυς.

Ο Δίας βέβαια μετά εγκατέλειψε την Ευρώπη και πήγε στον Όλυμπο στον θρόνο του. Η Ευρώπη πήρε σύζυγο της το βασιλιά της Κρήτης Αστερίωνα τον οποίο και έπεισε να κάνει τα παιδιά της με το Δία, παιδιά του. Μετά τον θάνατο του Αστερίωνα ο μεγαλύτερος από τα δύο παιδιά, ο Μίνωας έγινε ο βασιλιάς της Κρήτης.

ΚΙ ΕΖΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΚΑΛΑ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΚΑΛΥΤΕΡΑ

2017

1^ο ΟΛΟΗΜΕΡΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΑΣΤΑΚΟΥ ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ